

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHOT TO *The Heart*

EMILY BUNNEY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Shot to the Heart

by

Emily Bunney

Bir SEAL Takımı Romeo Romanı

Telif Hakkı © 2022 Emily Bunney tarafından
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Jada D'Lee Designs

Düzenleme: Kraken Communications

LLC İlk yayın tarihi: 2022 Emily Bunney

www.emilybunney.com

Kardeşime adanmıştır - her zaman fikirde olmayabiliriz, ama seni dünyaya değişmem. Seni seviyorum xx

Bölüm 1

Jake

6 yıl önce - Afganistan

Üşüyorum. Sonsuz saatler boyunca hareketsiz kalmak kemiklerimi buza çevirdi. Safed Koh sıradağlarının eteklerindeki büyük yerleşke son on iki saattir tüfeğimin görüş alanındaydı. Keskin nişancı yuvamdan isyancıların geliş gidişlerini izliyor ve nöbet değişimlerini köhne defterime not ediyordum.

Kulaklığımdaki sürekli konuşmayı engellemeye çalışıyorum, yine de saldırı ekibinin en güncel bilgilere sahip olması için ihtiyaç duydukça rapor veriyorum. Bir sonraki nöbet değişiminden hemen önce saat dört yüz gibi harekete geçecekler. Umarım bu adamlar yorgun olurlar ve ekip içeri girip yerleşkenin kontrolünü ele geçirdiğinde en iyi oyunlarını oynamazlar.

Keşif ekibimize göre, içeride dört Amerikalı rehine var ve bugün öğlen saatlerinde canlı video bağlantısıyla infaz , yani bu görev en hafif tabirle zaman açısından hassas. Gitme zamanı yaklaştıkça, Teğmenimizin ekibin helikopterden hızlıca inmesi için işaret verdiğini duyuyorum ve yerleşkeye kadar üç mil boyunca yaya olarak ilerlemeye başlıyorlar.

Bu, seçkin SEAL ekibimizin en fazla on beş dakikasını alır. Onları neredeyse kısıkanıyorGünlerimi sürünerek, tırmanarak, sürünerek geçirdim. her böcek tarafından ısırılıyor, her çalılık tarafından tırmalanıyor, kendimi rahatlatmaya çalışıyorum

yan yatarken, protein barları yerken, gece görüşünden bakarken gözlüklerimi ya da keskin nişancı tüfeği dürbünümü sonsuz saatler boyunca dakikalık patlamalar. Yani şu anda üç millik hızlı bir yürüyüş kulağa harika geliyor.

Ekip yerleşkeye yaklaştıkça teçhizatımı hazırlıyorum, tüfeğimin hazır ve dolu olduğundan, görüş alanımın açık olduğundan ve çıkarma başladığında kardeşlerimi korumaya hazır olduğumdan emin olmak için kontrollerden geçiyorum. Bir keskin nişancı olarak çoğu zaman kendimi ana aksiyondan ve ekibin geri kalanından kopuk hissediyorum ama sonra kendime onların işi yapabilmeleri için kıçlarını kolladığımı hatırlatıyorum. Hepimizin yapması gereken işler var.

benimki için midem var.

Telsizdeki konuşmalar en aza indiğinde, ekibin yaklaşmakta olduğunu anlıyorum. Tüfeğimin dürbününi tahliye noktasına doğru tutuyorum ama gece görüş gözlüklerimi ekibin yaklaştığını görebileceğim doğruya doğru kaldırıyorum.

Saatlerce hiçbir şey olmadıktan sonra, sonraki birkaç dakika çılgın bir hareketlilikle geçer. Ekip daha küçük birimlere ayrılıyor ve gardiyanların çoğunu sessizce indiriyor, ciğerlerini bıçaklarla deliyor, böylece diğerlerini uyuracak bir ses çıkaramıyorlar. İçeri girdiklerinde, içerideki adamları indirirken tüfek ateşi parıltılarını görüyorum ve telsizden rehinelerin güvenliğini sağlandığını duyuyorum.

Ekibin yerleşkeden çıkmaya başlamasını izlerken adrenalin hala damarlarımda sert bir şekilde pompalanıyor, en iyi arkadaşım Pete arkadan geliyor. Dürbünümi onun üzerinde tutuyorum; şu anda en savunmasız konumda olan o. Aptal orospu çocuğu her zaman son adam olmaya gönüllü olur. Sıhhiye olarak kimsenin geride kalmadığından emin olmak ister.

Bu yüzden isyancının bir yeraltı sığınagından çıkıp AK47'sini kaldırdığını gördüğümde tüm içgüdülerim devreye giriyor. Onu nişangâhıma aldım ve tetiğe bir kez bastım. MK11'den gelen tatmin edici çatırtıyı, isyancının kafasının geriye doğru kopması ve cansız bedeninin yere düşmesi izliyor. Ekip silah sesini fark edip silahlarını kaldırarak ona doğru dönerken, Pete'in telsizden bana teşekkür ettiğini duyuyorum.

Çocukluğumuzdan beri en iyi arkadaşımdı ve birlikte yükseldik. Ben her zaman onun arkasını kollayacağım, o da her zaman benim. Biz kelimenin tam anlamıyla kardeşiz.

Bu yüzden, öldürdüğümü sandığım isyancı ayağa kalkıp tabancasını kaldırdığında ve ben onu tamamen indiremeden önce tek bir kurşun sıktığında ıskaladığıma inanamıyorum. Gece görüş gözlüklerimi taktığımda, kanımın damarlarımda soğuk aktığını ve kalbimin etrafında sıkıştığını hissediyorum. Pete yerde cansız yatıyor...

Yatağında dimdik oturuyorum, vücudum terden sıırılsıklam ve nefesim ciğerlerime o kadar hızlı girip çıkıyor ki başım dönüyor ve kafam karışıyor. Afgan dağlarında toprakta yatıp en iyi arkadaşımın benim hatam yüzünden ölmesini izlemediğimi yavaş yavaş fark ediyorum. Coronado Deniz Üssü yakınlarında paylaştığım evdeki yatağımdayım ve o geceden bu yana altı yıl geçti. Öyleyse neden hâlâ bu kadar çığ hissediyorum? Gözlerimi odanın içinde gezdirerek kendime gerçekten evimde güvende olduğumu hatırlatıyor ve nefesimi düzenlemeye çalışıyorum.

Sakinleşince parmaklarımı terli sarı saçlarımın arasından geçiriyorum, bacaklarımı yataktan dışarı sallıyorum ve dirseklerimi dizlerime dayıyorum. Bu altı aydır gördüğüm en kötü kâbustu ve bunu izinli olarak eve gitmeden bir gece önce görmem tesadüf olamaz. Crescent Bay'e, Pete'le birlikte büyüdüğümüz küçük Kuzey Kaliforniya kasabasına, cenazesinden beri dönmeye cesaret edemediğim kasabaya. Birkaç haftadır bu konuda sessizce çıldırıyordum ve dün geceki takım barbeküsü bile dikkatimi dağıtmama yardımcı olmadı.

Kalp atış hızım normale döndüğünde ve terim cildimde kurduğunda, havlumu alıp duşta temizleniyorum. Koşumu atlamaya ve Güney Kaliforniya güneşi çok bunaltıcı olmadan yola çıkmaya karar veriyorum. Motosikletimi seviyorum ama öğle sıcağında Pasifik Sahil Otoyolu'nda sürmek hiç eğlenceli değil.

Merdivenlerden koşarak inip mutfığa girdiğimde, ev arkadaşım ve keskin nişancı dostum Desmond koşudan dönmüş, buzdolabının yanında bir şişe su içiyordu.

"Günaydın," diye homurdanarak dolaptan kupamı alıyorum.

Des bana biraz garip bir şekilde bakarak, "Günaydın," diye cevap veriyor. "Kaba gece?"

geldiğince soğukkanlı bir şekilde omuz silkiyorum. "Kabus. Ne biliyorsun." I

Teğmenimiz ve diğer ev arkadaşımız Drake'in dışarı çıkmadan önce hazırlamış olması gereken cezveden bir fincan kahve doldurdum.

Des bana anlayışlı bir şekilde başını sallıyor ve boş şişesini geri dönüşüm kutusuna atıyor, duşa giderken omzuma güven verici bir tokat atıyor.

"İyi tatiller dostum," diyor sessizce. "Şu hayaletlerin bazılarını dinlendir, beni duyuyor musun?"

"Seni duyuyorum," diye cevap veriyorum. "Seni de. Şimdi yola çıkıyorum, birkaç hafta sonra görüşürüz."

"Emin ."

Des duş almak için üst kata çıkarken kıkırdayıp kahvemi bitiriyorum ve kupamı bulaşık makinesine koyuyorum. Kaskım ve deri ceketimle birlikte önceden doldurduğum spor çantamı kaptığım gibi ön tarafa yöneliyorum ve çantayı motosikletimin arkasına sabitliyorum. Umarım San Diego'dan çıkış yolculuğunun ilk bölümünde derilerimin içinde kaynamak zorunda kalmam.

Bu izni Crescent Bay'deki evime gitmek için kullanma fikrini düşünüyordum ama dün geceye kadar hala kararsızdım. Dinlemek

SEAL ekibimdeki diğer çocuklar, barbeküde biralarımızı ve pirzolarımızı paylaşırken seyahatleri hakkında konuşuyorlardı. Ve sonra Pete'le ilgili kabus. Des'in dediği gibi, bu hayaletleri dinlendirmem gerekiyordu ve bu da eve gidip altı yıldır kaçtığım üç kişiyi görmek anlamına geliyordu.

Kaskımı takıp Harley'imi çalıştırıyorum ve şimdiden midemde huzursuz yılanların kıpırdadığını hissediyorum. Coronado'dan çıkıp otoyola girdiğimde, Pete'in ailesini gördüğümde onlara ne diyeceğimi düşünmeye başlıyorum. Büyürken Pete'in evi benim kendi evim gibiydi; berbat ebeveynlerimden ve onların zehirli evliliklerinden uzakta bir sığınak. Hatta muhtemelen kendi evimden çok onun evinde vakit geçirir, annemle babam sarhoşken kavga ettiklerinde penceresinden içeri girer, alt ranzada kıvrılırdım. Annesi ertesi sabah beni orada bulduğunda bunu asla büyütmedi, her zaman aç karnımı krep ve pastırmayla doyurdu, bana temiz kıyafetler, öğle yemeği parası ve okula bıraktı.

Son altı yılı bu kadar acı verici yapan da bu geçmiş. Liseyi bitirir bitirmez askere gittiğimden beri kendi ailemle konuşmadım ve dürüst olmak gerekirse onlarla bir daha konuşup konuşmamak umurunda bile değil. Crescent Bay'den yıllar önce ayrıldılar, bu yüzden en azından onları görme konusunda endişelenmeme gerek yok. Ancak Mike ve Sheila Masters'ı zorladığım radyo sessizliği her gün kalbimi parçalıyor. Pete'in küçük kız kardeşi Olivia'dan bahsetmiyorum bile. Pete'in ölümüne çok üzüldüğünü biliyorum, o onun kahramanıydı ve öldürüldüğünden beri bana ulaşmaya çalışıyor, Donanmanın paylaşmaya hazır olmadığı cevaplar için çaresizce.

Kuzeye doğru yol aldıkça hava soğumaya başlarken, Pete'in ailesiyle tam olarak ne paylaşmaya hazır olduğuma, hatta onları görmek isteyip istemediğime karar vermeye çalışıyorum.

Bölüm 2

Olivia

"Bayan Olivia, bir şeyler atıştırabilir miyim lütfen?" Küçük çocuk dikkatimi çekmek için eteğimi çekiştiriyor ve ben de uzanıp onun yumuşak beyaz-sarı saçlarını okşuyorum.

Onun seviyesine inmek için çömelip nazikçe, "Anton, daha bir saat önce bir şeyler atıştırdık. Yine acıkmış olamazsın, değil mi?"

Küçük tombul yanakları titremeye başlıyor ve dikkatini dağıtarak nükleer bir erimeyi önlemem gerektiğini biliyorum. Anton tatlı bir çocuk ama iş yemeğe gelince dipsiz bir kuyu gibi.

"Hey, neden dışarı çıkıp çocukların çamurdan mutfakta ne yaptıklarına bakmıyoruz?" Ayağa kalkıp onun küçük elini tutarak öneriyorum.

Gözleri parladığında, turnayı gözünden vurduğumu anlıyorum. Anton çamur mutfağında oynamayı neredeyse akvaryum balığı krakerlerini sevdiği kadar seviyor. Onu dışarı çıkarıyorum ve Anton, çocukların çamurdan turtalar yapıp iyice kirlenebilmeleri için dış alana kurduğum küçük ahşap mutfağa koşuyor. Çocukken bunu yapmayı hep sevmişimdir, bu yüzden Crescent Bay İlkokulu'ndaki işimi garantiye alır almaz babamdan bu küçük çocuk mutfağını inşa etmesini istedim.

Bileğimdeki saç lastiğini çıkararak uzun siyah saçlarımı at kuyruğu şeklinde topluyorum, böylece en azından bir kısmı çamurdan uzak kalıyor. Çocuklar etraflarındaki dünyayı oyun yoluyla keşfederken onlarla birlikte olmayı seviyorum ama bu bazen biraz dağınık olabiliyor.

Eve gitmeye hazır olduklarında çocuklar çamurdan turtalar yapmayı bitirmiş oluyor ve vahşi yaşam alanında böcek avına çıkıyoruz. Her şeye karşı duydukları heyecanı seviyorum ve çoğu zaman öğrendiklerimiz konusunda bize yol gösteriyorlar. Elbette onlara hala temel bilgileri öğretmek zorundayım ama çoğunlukla ilgilerini çeken her şeyi keşfediyoruz.

Son öğrencimi güvenli bir şekilde ailesine teslim ettikten sonra sınıfıma dönüyorum ve masamın kenarına yaslanıp gözlerimi kapatarak başımı geriye atıyorum. İşim benim mutlak tutkum, ama bazı günler tamamen

kıçımı tekmeliyor, başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar yorgun hissettiriyor. Yani, maraton koşuyorum ve triatlonlarda yarışıyorum ama bazen küçük bir çocuk sürüsünün peşinden koşmak kendi kondisyon seviyemi sorgulamama neden oluyor.

"Anaokulunda zor bir gün daha mı, Bayan Masters?"

Gözlerimi açıyorum ve Müdür Jessica Vega'nın sesine doğru dönüyorum. Yüzünde parlak bir gülümsemeyle sınıfımın kapısında duruyor, bebek kızı kıvrımlı kalçasına yaslanmış.

Gülüyorum ve ellerimi yüzüme sürüyorum, tırnaklarımın hâlâ çamur içinde olduğunu fark ediyorum. "Yine harika ama yorucu bir gündü."

Jess de gülerek odaya giriyor ve Cami'yi renkli yer halımın üzerine yatırıp hemen pelüş oyuncaklarla dolu kutuya doğru emeklemeye başlıyor.

Cami en sevdiği tavşanını çıkarıp, oynamasında bir sakınca olup olmadığını kontrol edercesine tombul avucunun içinde tutmaya başladığında kızına sevgiyle bakarak, "Tamamen anlıyorum," diye cevap veriyor. Ona gülümseyip başımı sallıyorum ve o da hemen tavşana sarılıp mutlu bir şekilde cıvıldıyor. "Müdür olmanın yapmam gereken en yorucu şey olduğunu sanıyordum ama aynı zamanda anne olmak açıkçası canıma okuyor."

"Bence harikasın," diyorum dürüstçe, küçük okulumuzu dürüstlük ve duruşla yöneten güçlü, ilham verici kadına hayranlıktan başka bir şey hissetmiyorum.

Yüzü kızarıyor ve utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Teşekkür ederim Livi." Birkaç yıl önce Crescent Bay'e geldiğinden beri, küçük sahil topluluğumuzun gerçek bir dayanağı haline geldi; o ve kocası Tate her zaman işin içindeler.

"Sen ve Tate bu hafta sonu Founders Street Fair'e geliyor musunuz?" İnşaat oyuncaklarını ve blokları doğru saklama kutularına yerleştirmekle meşgulken soruyorum.

"Evet! ," diye heyecanla yanıtlıyor Jess. "Annenle babanın bu yıl da tezgahı var mı?"

"Öyle. Hazırlanmak için son birkaç aydır harıl harıl çalışıyorlar," diyorum, sesimdeki gururu gizlemeye bile çalışmadan. Annem ve babam kendi ısmarlama marangozluk işlerini yürütüyor, şömine rafları için küçük dekoratif oymalardan el yapımı mutfaklara kadar her şeyi yapıyorlar. Babam ve marangozlardan oluşan küçük ekibi annemin tüm güzel tasarımlarını yapıyor ve bu hafta sonu düzenlenecek Founders Street Fair için inanılmaz parçalar sipariş etti.

"Onun parçalarından birini elime almak için sabırsızlanıyorum. Yemek odamızda güzel bir şeye çok ihtiyacı olan bir yer var," diyor Jess, Cami'yi yerden kaldırırken bir yandan da tavşanı tombul yumruğundan kurtarmaya çalışıyor. Bu, bebeğin küçük sevimli yüzünü buruşturmasına ve dişlerimi geren bir çığlık atmasına neden oluyor. "Sanırım bu küçük prensesi eve, babasına götürmem için bir işaret. Süper bir hafta sonu geçir Livi ve eminim yarın görüşeceğiz."

"Sen de Jess," diye sesleniyorum kızının aralıksız ağlama sesine. Önümüzdeki haftaya iyi bir başlangıç yapabilmek için sınıfımı toparlamayı çabucak bitiriyor ve küçük daireme doğru yola çıkıyorum.

Crescent Bay İlkokulu'ndaki işime başlamak üzere üniversiteden döndüğümde, babam eve geri dönmem için ısrar etti. İlk başta, özellikle de San Francisco'da geçirdiğim dört yıllık özgürlüğün ardından bu ihtimal beni heyecanlandırmamıştı. Ancak geri döndüğümde, aile evimizin alt üçte birlik bölümünün, kendi girişi ve sahile inen patikalara bakan özel bir güvertesi olan tek yatak odalı müstakil bir daireye dönüştürüldüğünü gördüm. Bazı sıkıntılı pazarlıklardan sonra eve taşınmayı kabul ettim, ancak sadece kira bedelini ödememe izin vermeleri koşuluyla. Babam hala her ay kira çekimi mutfak masasına bıraktığımda dudak büküyor ama bunu sorun yapmıyor.

Yakınımda olmamın ailemi rahatlattığını biliyorum. Özellikle de okuldan önce evde geçirdiğim son birkaç yılda pek iyi değildim. Kardeşim Afganistan'da öldürüldüğünde garip, çirkin bir gençtim. Ona tapıyordum ve ölüm haberini duyduğumda kendimi triatlon antrenmanlarına vermekten başka bir başa çıkma mekanizmam yoktu. Vücudumu sınırlarına kadar zorlamak, beynimin onun ölümünü işleyemeyen kısmını kapatmamı sağladı. Bu konuda konuşmayı reddettim. Onun adını anan herkesi dinlemeyi reddettim.

Sonra, lise son sınıftan hemen önce, ACL'mi sakatladım ve egzersiz yapamadığım için kederimle yüzleşmek zorunda kaldım ve inanın bana hiç hoş değildi. Bir aile terapistiyle yaptığımız pek çok seanstan sonra, ben ve ailem bu durumu birlikte aştık ve diğer taraftan çok daha güçlü bir aile birimi olarak çıktık.

Eve dönerken Pete'i düşünmek içimde koşma isteği uyandırdı, bu yüzden eve vardığımda ailemi görmeye gitmekten vazgeçip doğruca daireme gittim ve koşu kıyafetlerimi giyip merdivenlerden sahile doğru koşmaya başladım. Güneş yeni batmaya başlamıştı ve

Sahil köpek gezdirenler ve günün son dalgalarının tadını çıkaran sörfçülerle dolu. Kulaklıklarımı takmadan önce bacaklarımı ve kalçalarımı esnetiyorum, koşu çalma listemi ayarlıyorum ve sahile doğru koşuyorum. Spor ayakkabılarım sert ve nemli kuma vurdukça zihnim yavaşça boşalıyor ve koşmanın tekrarlayan eyleminde kendimi kaybetmeye başlıyorum.

Ancak tüm çabalarımın rağmen, kardeşimin yüzü önümde dönmeye devam ediyor ve öfke ve kayıp duyguları beni daha da hızlı itiyor. Ölümüyle ilgili bilgi eksikliği hâlâ peşimi bırakmıyor. Donanmadan daha fazla bilgi almak için yorulmak bilmeden uğraştık ama Ulusal Güvenlik ve görevle ilgili gerçeklerin en üst düzeyde gizli tutulması gibi saçma sapan nedenlerden dolayı bu bir çıkmaz sokaktı. Ben de çaresizlik içinde kardeşime ne olduğunu anlatabilecek tek kişiye ulaştım: en iyi arkadaşı Jake'e. Ancak cenazeden bu yana ne e-postalarım ne de aramalarım cevap verdi. Altı yıllık bir sessizlik ve nedenini bilmiyorum - neden sanki hiç var olmamışız gibi bizi hayatından çıkardı. Nedenini bilmem gerek.

Bölüm 3

Jake

Sabahın ilk kahvesi her zaman en tatmin edici olanıdır. Kapalı avluma oturuyorum, etrafım uzun bambularla çevrili ve ağaç çizgisinin hemen ötesinden dalgaların fısıltısı geliyor. Avlu küçük bir güneş tuzağı ve cildimi çok hoş bir şekilde ısıtıyor. Pasifik bu sabah buz gibiydi, San Diego'daki su bu kadar kuzeydeki soğuğa kıyasla ılık bir banyo gibi, dalgıç kıyafetimle bile. Kahve beni yavaş yavaş ısıtmaya başlıyor ve kendimi günün geri kalanı için zihinsel olarak hazırlamaya başlıyorum.

Dün öğleden sonra geç saatlerde vardığımda, sahil kenarındaki küçük kulübemi dört ay önce son görevimiz için denizaşırı ülkelere gittiğimizde bıraktığım gibi bulmak beni çok şaşırttı. Son fırtınadan kalan biraz çöpü temizlemem gerekti ve panjurlardan biri gevşemişti, ama bunun dışında iyi durumdaydı.

Güne başlamaya kararlı hissederek kahvemi içiyorum ve küçük ahşap verandamı çevreleyen korkulukların üzerinde kurumaya bıraktığım dalış kıyafetimi çıkarıyorum. Duş alıp giyiniyorum, cüzdanımı, anahtarlarımı ve kaskımı alıp kasabaya doğru yola çıkıyorum ve beni tanıyan biriyle karşılaşma ihtimalimden kaynaklanan endişeli duygularımı bastırmaya çalışıyorum. Buradayken mümkün olduğunca radara yakalanmamak istiyorum.

Ancak şehir merkezine yaklaştıkça, Ana Cadde'nin bir tür festival için kapatıldığına dair yönlendirme işaretleri ve bildirimler görmeye başlıyorum. Kaskımın içinde yüksek sesle küfrediyorum ve bisikletimi Ana Cadde'nin altını trafiğe kapatan barikatlardan birinin yakınına park . İnsanlar yanımdan akın akın geçiyor ve kaskımı çıkarıp bisikletimin yanında durduğumda kasaba meydanında çalan lise bandosunun sesini duyuyorum.

Hayatımı sikeyim. Eğer bakkala bu kadar ihtiyacım olmasaydı, doğruca kulübeme döner ve yarına kadar beklerdim. Diğer seçenek büyük Walmart'a yirmi mil gitmek olabilirdi ama şimdi buradayım. İçimdeki endişe dalgası DEFCON 1'e yükselirken, kaskımı arabamın üzerindeki saklama kutusuna koyuyorum.

bisikletimin arkasına atlayıp Ana Cadde'ye doğru ilerleyen yaya trafiğinin akışına karıştım.

Uzun bir aradan sonra Crescent Bay'e geri dönmek gerçekten çok tuhaf bir duygu ve tüm duyularım Kabil ya da Bağdat'ta devriye geziyor olmamdan bile daha fazla tetikte. Bir EYP'ye basmayı ya da düşman ateşine maruz kalmayı beklemiyorum ama her an geçmişimden bir yüz Dreams Bakery'den ya da nalburdan çıkıp cevaplamaya hazır olmadığım bir sürü soru sormaya başlayabilir.

Hayatımı kazanmak için yaptığım iş, öyle gelişigüzel bir sohbette söylenebilecek bir şey değil. İnsanlar mezun olur olmaz Donanma'ya yazılmak için şehri terk ettiğimi biliyorlar ama SEAL Team 3'ün yüksek eğitilmiş bir üyesi olduğum hakkında hiçbir fikirleri yok. Demek istediğim, insanlara işinizin çoğu insanın soğukkanlı bir cinayet olarak göreceği bir şey olduğunu nasıl söylersiniz? Ekibimin kurtardığı hayatlara karşı aldığım hayatların çetelesini tutarak Donanma için şöyle barıştım - siyasi rehinelere, boktan bir ideoloji yüzünden iradeleri dışında tutulan kadınlar ve çocuklar. İşimin görkemli ya da seksi bir yanı yok. Hem bedenim hem de ruhum için çok zor bir iş ve sokakta rastgele konuşmak isteyeceğim bir şey değil. Tecrübelerime göre, insanlar nasıl bir insan olmam gerektiği, hangi ahlaki değerlere sahip olduğum konusunda zaten bir fikir oluşturmışlar. Yaptığım şeyi yaptığımı göre biraz "sapkın" olduğumu düşündüklerini duyar gibiyim.

Keşke bu işin beni ne kadar soğuk kalpli bir orospu çocuğuna dönüştürdüğünü bilselerdi. Bir zamanlar değer verdiğim herkesi ve her şeyi güvenli bir mesafede tutmayı öğrendim, sadece onları korumak için değil, kendim için de.

Bu yüzden deri ceketimin yakasını kulaklarıma kadar çekerek kalabalığın arasında ilerlerken, burası ile bakkal arasında tanıdığım kimseye çarpmamak için dua ediyorum.

Köşeyi dönüp kasaba meydanına geldiğimde, sokak panayırı için kurulmuş, taze ürünlerden küçük el yapımı bibloları kadar her şeyin satıldığı sıra sıra tezgahları görüyorum. Burası çok daha kalabalık, bu yüzden kalabalığa karışmayı başarıyorum ve hedefime doğru hızla ilerliyorum.

Markete girmek üzereydim ki kendi sesim kadar tanıdık bir sesle adımın söylendiğini duydum.

"Jake Hartman!"

Lanet olsun!

Kalbim göğsümde sıkışıyor, bana hala attığını hatırlatıyor ve bu sesi görmezden gelmeye çalışmanın bir faydası olmadığını biliyorum. Sahibi olan kadın

Gerekirse beni kırık camların arasından yalınayak kovalar, bu yüzden derin bir nefes alıyorum ve altı acı dolu yıl boyunca görmezden geldiğim bir kadınla yüzleşmeye hazırlanıyorum.

"Jake? Gerçekten sen misin?" Sheila Masters tam da onu hatırladığım gibi karşımda duruyor - uzun boylu, zarif, siyah saçları beyaza boyanmış ama yine de çocukluğumdan beri yaptığı gibi düzenli bir şekilde toplanmış. Yüzü hatırladığımdan daha çizgiliydi, ama bana gülümserken gözlerinin etrafında beliren kırışıklıklar o kadar tanıdık ki, küçük bir çocuk gibi ağlamak istiyorum.

Ona cevap vermeden önce beni sıkıca kucaklıyor. İlk başta direniyorum, bedenim sert ve boyun eğmiyor. Ama tanıdık kokusu ve sıcaklığı içime işledikçe rahatlıyorum ve bana sarılmasına izin veriyorum, çekilip o şeyi kilitlemeden önce kendime sadece birkaç dakika rahatlama izni veriyorum.

"Hey Sheila," diyorum, geriye doğru uzun bir adım atıp ellerimi ceplerimin içine sokarak. "Seni görmek güzel." Bakışlarımı beceriksizce kaydırıyorum, ruhumu görüp ondan ve ailesinden saklamaya çalıştığım gerçeği bulması ihtimaline karşı göz temasından kaçınmaya çalışıyorum.

"Beni gördüğüne sevindin mi?" diye soruyor bana fiziksel acı veren boğuk bir sesle. "Jake, altı yıldır ortalarda yoktun, Pete'den beri..." Gözleri yaşlarla doluyor ve uzaklara bakma sırası ona geliyor, eli boğazında çırpınıyor.

"Sheila, üzgünüm--" Başlıyorum ama o dönüp pazularımı tutuyor, sanki gözlerinin önünde yok olursam diye beni orada tutmak ister gibi parmaklarını kaslarıma batırıyor.

"Şimdi sus. Hiçbir şey söyleme." Sheila başını sallar ve gözyaşlarını siler, en büyük çocuğunu kaybetmenin acısı hala ruhuna kazınmıştır. "Buradasın ve seni görmek harika. Yarın akşam yemeği için eve gelmelisin." Başını sertçe sallıyor ve yüzünde o ifade belirdiğinde onunla tartışmanın faydası olmadığını biliyorum. O gece Afgan dağlarında son adam olmaya gönüllü olduğunda Pete'in yüzünde de aynı ifade vardı.

"Teşekkür ederim, çok isterim." Yavaşça başımı sallıyorum ve parmaklarının pazılarımdaki tutuşunu gevşettiğini hissediyorum. "Mike'ın hâlâ marangozluk yaptığını görüyorum." Pete'in babasının bir müşteriyile ilgilendiği tezgâhlarını işaret ediyorum. Gözleri sürekli bana kayıyor ve işini bitirip konuşmaya gelmek için can attığını söyleyebilirim. Umarım bu sadece bir konuşmadır ve bir keresinde Pete'le beni ağaç evde kız dergisi okurken yakaladığında yaptığı gibi beni yerden yere vurmaz.

Bizi bahçede kovaladığı anı yüzüme belli belirsiz bir gülümseme getiriyor ama tiz bir çığlık ve kaldırıma çarpan bir şeyin sesi arkamı dönmeme neden olduğunda bu gülümseme yerini hemen yüz buruşturmaya bırakıyor.

Orada kesinlikle görmek istemediğim bir kişi duruyordu.

Olivia Masters. Bir hayalet görmüş gibi bana bakıyor, taşıdığı buzlu kahve tepsisi ayaklarının dibinde unutulmuş, yavaşça çukura doğru çekiliyor.

Onu son gördüğümde ağabeyinin mezarı başında ağlıyordu; uzun bacakları, dağınık siyah saçları ve diş telleriyle dolu bir ağzı vardı. Şu anda karşımda duran kadın o garip gençten olabildiğince uzak. Masters ailesinin tamamı gibi uzun boylu ama bir Amazon gibi büyümüş. Bacakları uzun ve kaslı, kalçaları ise hiç durmayan bir kıça doğru genişliyor. Başka yerlerinde de kıvrımlar oluşmuş ve gözlerimi giydiği Masters Marangozluk polo tişörtünü zorlayan dolgun göğüslerinden ayıramıyorum.

"Jake." Adımı bir solukta söylüyor, göz kapakları sanki bir hayalet olmadığımı kontrol ediyormuş gibi çılgınca titriyor. Her zaman fırtına sonrası okyanusla aynı mavi tonunda olan gözleri milyonlarca soruyla doluyor.

Tatlı sesindeki ismim kalbimi hızlandırıyor ve avuçlarımı terletiyor, gözlerimi onun dönüştüğü güzel kadından alamıyorum. Köyün delisi gibi ona baktığımın farkındayım, ama onun hedefindeyim ve kaçış yok gibi görünüyor.

Sheila aramızdaki gerginliği bozarak, "Bak şimdi, küçük hanım," diye gıdaklıyor. "Kavruldum ve şu anda kaldırımını süsleyen buzlu kahveye çok ihtiyacım var." Neyse ki içkisini kaybetmesine sinirlenmesi, saçma bir şey yapıp Olivia'yı kollarıma çekmeden ve o pembe dudakların tadına bakmadan önce beni transımdan çıkarıyor.

Olivia da beni görünce yaşadığı şoku atlatır gibi oluyor ve hemen aşağı inip boşalan paket servis bardaklarını alıyor ve çıplak bacaklarını peçeteyle siliyor.

"Çok üzgünüm anne," diyor, gözleri sürekli bana doğru kayıyor. "Gidip biraz daha getireyim."

"Bunu sen yap. Babanın kafeine ihtiyacı var, o yüzden içkisine fazladan bir shot koy yoksa öğlene kalmadan o çim sandalyede uyuyakalır." Sheila kıkırdıyor, gözlerini sevgiyle deviriyor ve mahvolmuş içecekleri çöp kutusuna atıyor. "Hey, Jake'i de yanına al. Eminim askeri eğitimi ona inanılmaz refleksler kazandırmıştır. Eğer yine şaşırırsan, içkilerimizin

tek parça halinde geri dön." Bana göz kırpıyor ve Olivia'ya bir yirmilik daha uzatıp Mike'a tezg hta yardım etmek için geri dönüyor.

Şimdi Olivia ile yalnızım ve ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Birbirimize bakarken garip bir sessizlik oluyor, ikimiz de konuşmaya başlamak için bir yol bulmaya çalışıyoruz.

Büyük bir rahatlamayla ıkmazı bozan Olivia oluyor. "Hadi gel." Eliyle onu takip etmemi işaret ediyor. "Dreams Bakery artık kahve de yapıyor."

Dönmeden önce söyledikleri karşısında yüzünün buruŐtuğunu görüyorum ve ağızımın kenarlarında beliren gizli gülümsemeyi saklamak için kendimi zor tutuyorum. Tuhaf küçük Livi Masters hâlâ orada bir yerlerde ve yaptığım Şey yüzünden hayatının tamamen mahvolmadığını düşünmek soğuk kalbimi ısıtmaya başlıyor.

Bölüm 4

Olivia

Ben tam anlamıyla kasabanın moronuyum. "Dreams Bakery kahve Şimdi yapıyor ."

Jake ve ben yürürken zihinsel olarak avucumu alnıma vuruyorum. Main ve Franklin'in köşesindeki fırına doğru yavaşça geri dönüyoruz. Konuşmuyoruz ve bu o kadar garip ki kıvrılıp ölebilirim. Sanki yine aptal bir aşka tutulmuş, Jake ve kardeşimin etrafında sinir bozucu bir böcek gibi dolanan, beni fark etmesini sağlamaya çalışan küçük bir çocuk gibiyim.

Ama neden beni en iyi arkadaşının küçük kız kardeşinden başka bir şey olarak fark etsin ki? Hayır, düzeltiyorum, ben onun en iyi arkadaşının sinir bozucu, inek, çirkin ördek yavrusu küçük kız kardeşiydim. Oysa Jake futbol takımının kaptanıydı, birinci sınıftan beri oyun kurucuydu ve okulun en ateşli amigo kıızıyla çıkıyordu. Popülerdi, herkese karşı arkadaş canlısıydı, münazara takımındaydı ve o kadar yakışıklıydı ki, o duygulu kahverengi gözleriyle bana baktığında zaman ve mekan kavramlarını tamamen yitirirdim.

Parmaklarımı onun dalgalı sarı saçlarında gezdirmenin ve güçlü kollarını etrafımda hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu hayal ederdim. Bundan daha fazlasını düşünmek için çok genç ve masumdum, ama günlüğümün arkasına evlilik ismini yazmaya çalışacak kadar ileri gittim - Bayan Olivia Hartman. Bana hala mükemmel bir isim gibi geliyor.

"Demek artık burada yaşıyorsun?" Köşeyi döndüğümüzde Jake'in derin baritonu beni hafifçe zıplatıyor ve fırının kapısını önce benim girmem için açık tutuyor.

"Evet, geçen yaz mezun olduktan sonra geri taşındım," diye açıklıyorum servis bekleyen uzun kuyruğa katılırken. "Crescent Bay İlkokulu'nda anaokulu öğretmeniyim."

Jake'in dolgun dudaklarında bir gülümseme görüyorum ve bakışlarını yere çevirmeden önce bana bakıyor.

"Bu harika, Bug," diyor sessizce, sesi o kadar çakıllı ki sıcak havaya rağmen tüylerim diken diken oluyor. Henüz küçük bir çocukken bana taktığı lakabı kullanıyor ama nedense

şimdi söylediğinde farklı. "Her zaman çocuklarla çalışmak istemiştin, bunu gerçekleştirdiğin için mutluyum."

Kendi kendime gülüyorum. "Yanlış hatırlamıyorsam çocukken ejderha avcısı olmak istiyordum."

Jake'in kahkahasının zengin, sıcak sesi o kadar yüksek sesle çınlıyor ki sıradaki birkaç kişi dönüp bakıyor. Çok özlediğim bir sestir bu. "Kahretsin, bu doğru. Eskiden beni ve Pete'i o aptal kostümü giydirip avluda peşinden koştururdun, böylece bizi öldürebilirdin." Kahverengi gözleri bu anıyla parıldıyor ve çocukluğumuzdan böyle şeyleri hala hatırlıyor olması beni rahatlatıyor.

"Evet, sen ve Pete her zaman kimin ejderhanın arka ucu olacağını görmek için yazı tura atmak zorunda kalırdınız," diye kıkırdıyorum.

"Kardeşin tam bir hıyardı," diye cevap veriyor, sıra bizi tezgâha yaklaştıırken öne doğru adım atarak. "Ne zaman arka tarafta olsam, neredeyse sürekli osururdu!" Jake'e bakıyorum ve artık yeri incelemiyor, doğrudan bana bakıyor ve bakışlarının sıcaklığını her yerde hissediyorum.

"Oh, çok iğrenç!" Ağlıyorum, Pete'in neredeyse altıma işeyene kadar beni gıdıklamak için tuttuğu anılar beynimi dolduruyor.

"Öyleydi Livi. Çok iğrençti," diye mırıldanıyor Jake hüznle, gözleri yine benden kaçıyor, ikimiz de onun sonsuza dek gittiğini hatırladığımızda tüm mutluluk bir anda yok oluyor.

Odanın tüm oksijeni çekilmiş gibi hissediyorum ve sıranın önüne geldiğimizde barista siparişimi sorduğunda umutsuzca söyleyecek bir şey arıyorum. Babamın ekstra shot'ını hatırlayarak son bir saat içinde ikinci kez siparişimi ona iletirken, göz ucuyla Jake'i izliyorum. Rahatsız bir şekilde bir ayağını diğerine atıyor, her an fırından kaçmaya hazır görünüyor.

Neden bu kadar gergin?

İçkilerin parasını ödedikten sonra Jake'le birlikte onları beklemeye koyulduk ve ben de sorularımı daha fazla içimde tutamayarak ona döndüm.

"Peki Afganistan'da ne oldu?" Biraz fazla yüksek sesle geveleyerek yakındaki müşterilerin bakışlarını üzerime çektim. "Kardeşime gerçekten ne oldu?"

Sorularım karşısında Jake'in yüzünde korku ve öfke karışımı bir ifade ve ben daha sorularımı tekrarlayamadan kolumun üstünden tutup

Beni tuvaletlere giden küçük koridora çekip duvara yasladı.

"O lanet sesini alçalt," diye , o kadar yaklaşıyor ki burunlarımız neredeyse birbirine değiyor. Agresif duruşuna rağmen vücudundan yayılan sıcaklığı ya da teninin okyanus gibi kokmasını düşünmeden edemiyorum. "Ailen operasyon sırasında neler olduğuna dair resmi raporu aldı, o yüzden bu konuyu kapat, olur mu?"

"Hayır! Düşürmeyeceğim," diye tıslayarak ona doğru geri çekiliyorum. Benden sadece birkaç santim daha uzun, bu yüzden beni korkutmaya çalışmasına izin vermeyeceğim. "Donanmadan aldığımız rapor saçmalıktı. Tek söylenen Pete'in düşman ateşiyle öldürüldüğü. Bize nasıl, nerede ya da doğrudan öldürölüp öldürölmediğini söylemediler, ya da eğer... eğer..."

Soğukta tek başına yaralı bir şekilde yatan ve ölen kardeşimi düşündükçe yanaklarımdan sıcak gözyaşları süzölüyor.

"Bilmemek onu kaybetmekten çok daha acı verici ve tek istediğim ben ve ailem için biraz huzur. Jake, sen de oradaydın, bu yüzden bize her şeyi anlatamasan bile en azından bazı boşlukları doldurabilirsin. Tanrı aşkına, o senin en iyi arkadaşındı!" Gözyaşlarımdan arasından ona bakıyorum, yalvarıyorum ama karşılığında aldığım tek şey tanımadığım bir adamın sert ve soğuk gözleri oluyor.

"Üzgünüm Livi. Yapamam." Ve Jake aniden benden uzaklaşıp koridora fırlıyor, arka kapıyı öyle bir çarpıyor ki menteşelerini söktüğünden korkuyorum.

Başımın kül bloklu duvara yaslanmasına izin veriyorum ve uzun, titrek bir nefes alıyorum. Bu adam da kim böyle? Yıllar önce kasabayı terk eden o nazik, arkadaş canlısı, umursamaz çocuk olmadığı kesin. Bu adamın buz gibi, acı ve sırlarla dolu bir kalbi var.

Barista adımı söylediğinde yanaklarımdaki yaşları siliyorum ve kendime bir söz veriyorum: Ne pahasına olursa olsun, onun kalbini çözeceğim ve aradığım cevapları bulacağım. Bana bu kadarını borçlu.

Jake ile karşılaşmam günün geri kalanında aklımdan çıkmıyor. Annem ve babamın ruh halimdeki düşüşü fark ettiklerini biliyorum.

Başarılı bir günün ardından tezgahı annem, "Bugün Jake'i görmek çok güzeldi," diyor.

Son birkaç resim çerçevesini de sandığa yerleştirmeye devam ederken kayıtsız bir ses çıkarıyorum.

"Biraz zayıf görünüyordu, sence de öyle değil mi?"

Tanrım, annem bazen kemiği olan bir köpek gibi oluyor. Ona sinirli bir bakış fırlatıp toparlanmaya devam ediyorum, aklımın Jake'in bana hiç de zayıf görünmediği gerçeğinde dolaşmasına engel olamıyorum. Aslında tamamen yağsız kaslardan, şişkin göğüs kaslarından ve sert karın kaslarından oluşuyordu. Beni duvara yasladığında vücudunun sertliğini hissettim ve külotum bu karşılaşmadan dolayı hâlâ rahatsız edici derecede nemli. Bu yüzden annemle bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.

"İzinli olduğu için onu yemeğe davet ettim," diyor annem ve son bombayı patlatıyor.

"Ah," diyorum elimden geldiğince soğukkanlı bir şekilde, her ne kadar bu bilgi karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi olsa da. "Hey, neden onun evine gidip ayarlamama izin vermiyorsun?"

Annemin içimi gördüğünden ve Jake'i tekrar görmek için fazlasıyla hevesli olduğumu anlamasından korkuyorum ama önerim karşısında sadece gülümsüyor. "Bence bu mükemmel olur. Onu Pazar akşam yemeğine davet et. Ne zaman yemek yediğimizi biliyor."

Kamyonu yüklemeyi bitirdiğimizde, Jake'i tekrar görme düşüncesiyle sinirlerimin karnımın derinliklerinde kıpırdanmaya başladığını hissediyorum. Pete'in son anlarıyla ilgili cevaplar istiyorum; ama aynı zamanda Jake'le daha fazla zaman geçirmek istiyorum ki neden bu kadar içine kapalı ve öfkeli olduğunu öğrenebileyim.

Şehirden çıkarken cep telefonum çalıyor ve en iyi arkadaşım Julia'nın adının araç içi ekranımda yanıp söndüğünü görüyorum.

"Peki bu doğru mu?" diye bağılıyor, arka planda havlama sesleri duyuluyor.

Julia bir köpek kreşi işletiyor.

"Size de merhaba. Bu doğru mu?" Crescent Bay dedikodu makinesinin çoktan işini bitirdiğini gayet iyi bildiğim için masumca soruyorum.

"Hadi. Jake Hartman! Şehre geri döndü!" Julia çığlık atarak beni irkiltti ve arka plandaki köpekler daha yüksek sesle havladı. "Üç müşterim ikinizin Dreams'de oldukça samimi görüldüğünüzden bahsetti."

İçimden kaçan homurtuya engel olamıyorum. "Neredeyse hiç . Ona Pete'i sordum ve beni tersledi. Kesinlikle söylediğinden daha fazlasını biliyor ve şehri tekrar terk etmeden önce bazı cevaplar alacağımdan emin olacağım."

"Pete buradayken peşine düşmenizin *tek* nedeni onunla ilgili bilgi almak mı?"

Sesindeki sırtışı duyabiliyorum ve bu beni sinirlendiriyor. Julia ve ben anaokulundan beri arkadaşız ve Jake'e olan gençlik aşkım hakkında her şeyi biliyor.

"Neden bilmiyorum."

"Cehenneme kadar yolun var! Bayan Brannerman dobermanını almaya geldiğinde bana Jake'in 'ateşli bir erkek etine' dönüştüğünü söyledi ve tam olarak bunları söyledi!"

Julia ve ben incileri, tüvit ceketleri ve motosikletli dövmeli erkekleri seven yerel kütüphaneci Bayan Brannerman'ın zekice uygunsuzluğuna kıkırdıyoruz.

"O her zaman sevimliydi, ama evet, Bayan Brannerman haklı. Artık tamamen ateşli. Ama ..." Beni duvara yapıştırdığı zaman gözlerindeki soğuk bakışı hatırladığımda sesim kesiliyor. Sıcak, evet. Tutkulu. Ama aynı zamanda mesafeli. Sanki kendini ayrı tutmak için çok çalışıyordu.

"Ne?" Julia sorar.

"Bir şekilde değişmiş. Çok... kaybolmuş görünüyor." Hissettiğim üzüntü sesimi kalınlaştırıyor ve gözlerimin yaşardığını hissediyorum.

"Liv, yaşamak için insan öldürüyor," diye fısıldıyor Julia. "Bu onu değiştirmiş olmalı."

Haklı olduğunu fark ettim. Jake yıllar önce sevdiğim çocuk değil, o eğitilmiş bir katil. Ama o çocuktan geriye ne kadar kaldı? Sanırım bunu öğreneceğim.

Bölüm 5

Jake

Main Street'ten döndüğümünden beri evimin etrafında huzursuzca volta atıyorum. Livi'yle karşılaşmam içimi allak bullak etti. Lanet olası bir pastanenin ortasında bana o soruları pat diye sorduğuna inanamıyorum. Ona karşı bu kadar fiziksel davranmak istememiştim ama sinirime ve ona cevap veremeyeceğim bir soru sordu. Ona duymak istediği şeyi söyleyemem çünkü bu benim hakkımdaki gerçeği öğrenmesi anlamına gelir - eylemlerimin kardeşinin ölümüne yol açtığı gerçeğini.

Ve bunu öğrendiğinde, bana asla aynı şekilde bakmayacak.

Tekrar.

Tabii ki küçük bir çocukken bana aşık olduğumu biliyordum; Bunu saklamak için hiçbir şey yapmadı ve çok tatlıydı. Pete'i o kadar çok seviyordu ki, bunun kardeşine olan hislerinin bir uzantısı olduğunu düşündüm. Ama bugün onu duvara yasladığımda bana bakışı sıcaklık ve özlem doluydu. Göğüslerini göğsüme bastırması ve tatlı çiçek kokusu aletimi yıllardır olmadığı kadar sertleştirdi. Onu bütünüyle yutmadan önce oradan çıkmalıydım.

Güneş batmaya başladığında, düşüncelerimden uzaklaşmam gerektiğine karar veriyorum, bu yüzden atletik şortumu giyiyorum ve garajımda asılı duran kum torbasında hayal kırıklıklarımı giderebilmek için ellerimi ve ayaklarımı bantlıyorum. Bluetooth hoparlörümü kurup en yüksek sesli çalma listemi seçtikten sonra ayaklarımın üzerinde zıplayarak torbayı ölçüyorum. İlk yumruğum sertçe çarpıyor ve torba benden uzaklaşıyor, geri sallanıyor, böylece ona yüksek bir yuvarlak tekmeyle vurabiliyorum. Kaslarım çılgık atana ve terden sıırılsıklam olana kadar kum canına okumaya devam ediyorum.

Tam yeni bir sete başlamak üzereyken müzik aniden duruyor ve telefonumun ölüp ölmediğini kontrol etmek için arkamı dönüyorum. Ama ölü bir iPhone yerine Livi'nin açık kapı aralığında durduğunu görüyorum. Alabaster rengi yanakları kıpkırmızı ve bana bakmamaya çalışarak telefonumla oynuyor. Muhtemelen çok dağınık olduğumu ancak o zaman fark ediyorum - şortum üstümden sarkıyor

Kalçalarım, gövdem ter içindeydi ve kısa saçlarım başıma yapışmıştı.

Livi dilini yutmuş kedi gibi bakmaya devam ederken sessizliği ben bozuyorum. "Sana yardımcı olabilir miyim?" Sallanmasını engellemek için kum torbasını tutarak homurdanıyorum.

"Annem yarın seni yemeğe davet etmemi istedi," diye ağzından kaçırıyor ve telefonumu sıcak patates gibi tezgâhın üzerine fırlatıyor. "Saatin kaç olduğunu bildiğini söyledi, o yüzden güzel giyinmeyi ve çiçek ya da başka bir şey getirmeyi unutma."

Ne kadar garip davrandığını görünce sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. Daha önce olanlar yüzünden mi yoksa yarı çıplak ve terli bir şekilde karşısında durduğum için mi bilmiyorum.

"Yani böyle giyinip gelmemeli miyim?" Kendimi işaret ederek soruyorum. Ama Livi gülmek yerine gözlerini açlıkla vücudumda gezdiriyor, zor kazanılmış göğsümü ve karın kaslarımı pervasızca inceliyor. Dilini yavaşça alt dudağının üzerinde gezdirmesini izliyorum, ısrasım geliyor. Sikim yeniden canlanıyor.

"Hayır, kesinlikle değil! İğrençsin ve terlisin!" diye homurdanıyor ve ben tezgâhtan künyemi alıp ait oldukları yere, boynuma asmak için hareket ederken benden uzaklaşıyor.

Livi'ye doğru ilerliyorum, sırtı hâlâ bana dönük. Sanki bir tür çekici ışın beni içine çekiyor ve ne olduğunu anlamadan ona o kadar yakın duruyorum ki saçlarındaki güneş ışığının ve tenindeki portakal çiçeğinin kokusunu alabiliyorum. "İğrenç ve terliyim, ha?" Vücudumu sırtına bastırarak kulağına fısıldıyorum.

Omzunun üzerinden göğsünün hızla inip kalkışını görebiliyorum ve yakınlığımdan onun da benim kadar etkilenmiş olması beni heyecanlandırıyor. Umarım şu anda kullandığım çelik çubuğu hissetmiyordur çünkü simsiyah saçları pürüzsüz, kremsi boynundan aşağıya doğru süzülüyor.

Livi ensemdeki tüyleri diken diken eden boğuk bir sesle, "Sadece zamanında geldiğinden emin ol ve hepimize bir iyilik yapıp duş al," diye fısıldıyor. Uzanıp parmaklarımı boynunda gezdiremeden garajdan dışarı fırlıyor ve kapıyı çarparak beni nefessiz ve ağırlı bir şekilde sert bırakıyor.

Lanet olsun, neden beni böyle etkiliyor? O her zaman küçük bir kız kardeşti, beni ve Pete'i takip küçük bir böcek. Şimdi

Beni aklımı başımdan alan seksi bir Amazon baştan çıkarıcısı. Pete'le ilgili gerçek hikâyeyi kendime saklamaya çalışmak yeterince berbat değilmiş gibi, şimdi de Olivia Masters'ı bir erkeğin bir kadını sahiplenebileceği her şekilde sahiplenmek istediğim gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacağım.

Ertesi gün öğleden sonra bisikletimle gençliğimden beri gitmediğim sokaklarda ilerliyorum. Ocean Street'e döndüğümde, en sonda, Pasifik'e bakan en iyi yerinde Masters'ların evini görüyorum. Pete ve ben boş zamanlarımızın çoğunu sahilde sörf yaparak, yüzerek ve destansı şenlik ateşi partileri vererek geçirirdik. O evde gerçekten güzel zamanlar geçirdim, bu da sadece daha acı verici hale getiriyor.

Motosikletimi Dave'in kamyonetinin yanına park ettikten sonra kaskımı çıkarıp öylece oturuyorum ve içeri mi girsem yoksa Kanada'ya varana kadar sürmeye devam mı etsem diye düşünüyorum. Ancak, yaşanan bir arabanın sesi bu kararı vermemi sağlıyor. Arkamı dönüyorum ve Livi'nin elinde Dreams Bakery'den bir kutuyla VW Bug'ından çıktığını görüyorum. Çiçekli askılı bir bluz ve kot pantolonun içinde güzel ve kadınsı görünüyor, bu da onun sonsuz tonda bacaklarını ortaya çıkarıyor - ona tekrar tekrar dalarken belime sarıldığını hissetmek istediğim bacaklar...

"Zamanında geldin ve uygun giyinmişsin. Şok oldum," diyor Livi arabasını kilitleyip bana doğru yürürken, uzun siyah saçları yüksek bir at kuyruğunda sallanıyor.

"Donanmada geç kalmamayı çok çabuk öğreniyorsun," diye bilinçli bir şekilde gülüyorum, deri ceketimi çıkarıp ekose gömüğümün kollarını sıvıyorum. "Hiç diş fırçasıyla tuvalet temizlemek zorunda kaldınız mı? Sadece o işin tehdidi bile beni her şey için erkenci yapmıştı."

Livi tiksintisini göstermek için burnunu kıvrıyor ve ben de bu küçük alışkanlığı ne kadar sevimli bulduğumu hatırlıyorum.

Hemen konuyu değiştiriyorum ve elindeki kutuya doğru başımı sallıyorum. "Dreams'ten ne aldın? Yemin ederim, Cehennem Haftası'nda yüzüm çamura gömülürken muzlu kremalı turtalarını hayal ederdim."

Livi sırtarak kapağı kaldırıyor ve ağzım sulanmaya başlıyor. İçinde karamel sosu sürülmüş meşhur muzlu kremalı turtalarından biri var.

"Annem en sevdiğin siparişi verdiğiinden emin oldu," diyor tatlı bir şekilde.

"Sana bu kadının bir azize olduğunu söylemiş miydim?" Gülüyorum, parmağımı turtanın üzerine yığılmış krem şanti bulutuna daldırma dürtüsüne karşı koymakta .

Livi de gülüyor ve kapağı kapatıyor, belli ki gözlerimdeki aç bakışı görüyor, bunun sadece elindeki turtayla bir ilgisi var.

"Demek ikiniz burada saklanıyorsunuz!"

Livi ve ben döndüğümüzde Sheila'nın verandada kollarını kavuşturmuş, dudaklarında bilmiş bir gülümsemeyle durduğunu görüyoruz.

"Şimdi krema bozulmadan o turtayı buraya getir!" diye azarladıktan sonra topuklarının üzerinde dönüp içeri giriyor ve ön kapıyı bizim için açık bırakıyor.

"Sanırım dediğini yapsak iyi olacak," diye fısıldıyorum, Livi'ye göz kırpyorum ve onu ön kapıya doğru yönlendirmek için elimi sırtının küçük kısmına koyuyorum. Yularlı üstünün altındaki sıcak tenini hissetmek bile parmak uçlarımı pürüzsüz, çıplak sırtında gezdirmenin nasıl bir his olduğunu merak etmeme oluyor.

Bisikletimin arkasındaki kutudan Dave'in en sevdiği soluk biranın altılı paketini alıp Livi'yi içeri kadar takip ediyorum. Eşikten adımımı attığımda zamanda geriye gitmiş oluyorum. Barbekünün dumanlı kokusu, koridoru kaplayan aile fotoğrafları, özellikle de Pete'le benim Donanma SEAL'i olduğumuz gün çekilen fotoğrafımız duyularımı ele geçiriyor.

Yavaşça yürüyorum ve Sheila ile Dave'in düğün fotoğraflarını, Pete ve Olivia'nın gülümseyen bebeklik ve küçüklük fotoğraflarını, Livi'nin diş telleriyle dolu ağzıyla gülümsemesini ve benimle Pete'in son sınıftaki mezuniyet maçımızdan sonra futbol formalarımızla çekilmiş fotoğraflarımızı gözümün önüne getiriyorum. Pek çok harika anı, ama hepsi de en iyi arkadaşımı korumadaki başarısızlığım ile lekelendi.

"O oyunu hatırlıyor musun?" Dave'in derin bariton sesi beni suçluluk duygusundan uzaklaştırıyor ve Pete'in babasının Kiss the Chef önlüğüyle yanımda durduğunu görüyorum. "Cougar tarihinin en büyük galibiyetiydi. Hatırladığım kadarıyla son senenizin geri kalanında başka bir hamburger ya da pizzaya para vermemiştiniz."

O maçtan sonra Pete'le ikimizin de daha önce hiç çıkmadığımız kadar çok çıktığımızı hatırlayarak kıkırdıyorum.

Dave'in duygularını kontrol etmekte zorlanırken adem elmasının titrediğini fark ediyorum, bu yüzden omzuna vurup konuşmayı ölen oğlundan uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Yemek harika kokuyor. Lütfen meşhur yemeğinizi yaptığınızı söyleyin.
kaburgalar."

Dave hızla yanağını siliyor ve gözleri hala duygudan cam gibi olmasına rağmen yüzünde bir gülümsemeyle bana dönüyor.

"Kesinlikle öyle," diye mırıldanarak omzuma vuruyor ve mutfağa doğru ilerliyor. "Ayrıca Buffalo tavuk bagetlerimi de görücüye çıkarıyorum, bu yüzden acımasızca dürüst olmanı istiyorum."

Bu aileyle pek çok yemeği paylaştığım mutfağa geri dönmek içime bir yumruk gibi indi.

"Yapacağımı biliyorsun." Pete'in tören bayrağının şöminenin üzerindeki şömine rafında durduğunu fark ettiğimde kelimeler boğazımda düğümleniyor. Tabutunun üzerine örtülen bayrakla aynı bayrak, katlanmasına ve kalbi kırık ailesine sunulmasına yardım ettiğim bayrak. Terin sırtımdan aşağı buz sarkıtları gibi kaydığını hissedebiliyorum ve Sheila ile Dave akşam yemeğini hazırlamak ve fuar hakkında konuşmakla uğraşırken masadaki yerime oturmak için kendime hakim olmam gerekiyor.

Neyse ki tam bir panik atak geçirmek üzere olduğumu fark etmemiş görünüyorlar.

Aynı şey Livi için söylenemez. Kafamı kaldırdığımda bana doğru bakıyor, gözleri benimkilerle şöminenin üzerindeki bayrak arasında gidip geliyor. Derin mavi gözleri doğrudan ruhuma bakıyor ve her şeyi gördüğünü söyleyebilirim. Bakışları altında kendimi savunmasız ve açıkta hissediyorum ama kafamı çeviremiyorum. Belki de benim hakkımdaki gerçeği bilmesi daha iyi çünkü o anda ona aşık olduğumu biliyorum ve bu gerçekleşmesi mümkün olmayan bir şey.

Hiç.

Bölüm 6

Olivia

Jake'in yüzünde çok garip bir ifade var. Oturduğundan ve şöminenin üzerindeki Pete'in bayrağını fark ettiğinden beri yavaş yavaş çıldırmasını izliyorum. Yumuşak deri ceketini sandalyenin arkasına astı ve gözlerini bayraktan ayırmadan babamdan bir bira aldı.

Sonra gözleri benimkilerle buluştu ve ben çocukken bana her zaman şefkatle bakan o duygusal kahverengi derinliklerde kayboldum. Aşk hastası bir köpek yavrusu gibi peşinden koşarken bile benimle asla alay etmedi ya da küçümsemedi. Ama şimdi orada başka bir şey var - kadınlık organlarımı aydınlatan ve ciğerlerimdeki havayı çalan sıcak ve aç bir şey. Boğazımdaki kuru yumruyu yutuyorum ve dudaklarımı yalıyorum, bu parçalar beni onun kucağına tırmandırmadan ve ağzını yutmadan önce bağlantıyı koparmaya çalışıyorum.

"Ee Jake, ne zamandır izindesin?" diye soruyor annem makarna salatası ve lahana salatası kâselerini masaya koyarken.

Jake birkaç kez göz kırpmıyor ve sonunda bakışlarından kurtuluyorum ve tekrar nefes alabiliyorum. Lanet olsun, burası sıcak mı?

"Bu sefer üç haftamız var," diye cevap veriyor Jake kaba ve gür sesiyle. "Bir sonraki görevimiz için ay sonuna kadar Coronado'ya rapor vermem gerekiyor."

"Sanırım seni nereye gönderdiklerini sormanın bir anlamı yok," diye gülüyor annem.

"Hayır hanımefendi. Ülkeye inip ilk brifingimizi alana kadar bunu öğrenemeyeceğiz bile," diyor Jake. "Sheila, fuardaki tasarımların harikaydı. Ne zaman tam zamanlı çalışmaya başladın?"

Konuyu değiştirdiğinin ve Donanma hakkında konuşmaktan uzaklaştırdığının tamamen farkındayım ve bu şimdilik sorun değil. Önümüzdeki üç hafta içinde Pete'e ne olduğu konusunda onu sorguya çekmek için bolca zaman olacağını düşünüyorum. Sadece onu yormam ve zamanını iyi seçmem gerekiyor. Şimdi çok temkinli görünüyor, annemle babamın işleriyle ilgili konuşmalarını dinliyor, her şeyi içine atıyormuş gibi başını sallıyor. Ama ben onun

Gözleri sürekli bayrağa kayıyor ve her kayışta çenesindeki tikin daha da güçlendiğini ve sıklaştığını fark ediyorum.

Annemle babamın da gerginlik hissettiklerini söyleyebilirim. Annem bunu saklamakta babamdan çok daha başarılı ve Jake'e Pete hakkında soru sorup sormayacağı konusunda diken üstündeyim. Ama pırzola ve tavuk yerken sohbet kasaba dedikodularından, işten ve benim işimden sapmıyor.

"Aileni çok görüyor musun?" Annem Jake'e servis yaparken soruyor. kocaman bir dilim muzlu kremalı turta.

Jake bir kahkaha attı ve başını salladı. "Hayır. Onları yıllardır görmedim. Annem üç numaralı kocasıyla Florida'da yaşıyor. Adını bile bilmiyorum. Babam da en son duyduğuma göre Caesar's Palace'a yerleşmiş." Üzüntüyle omuz silkiyor ve kocaman bir çatal dolusu turtayı ağzına atıyor.

Annem uzanıp Jake'in kolunu nazıkçe sıkıyor ve gözlerindeki acıyı görebiliyorum.

"Özür dilerim tatlım," diyor annem sessizce. "Seni tekrar bu masada görmek güzel. Burada her zaman bir yerin olacağını biliyorsun."

Jake başını kaldırıp gülümsüyor ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. Yerinden sıçramaya hazır görünüyordu, ben de araya girdim.

"Jake, sahile doğru yürümek ister misin? O kocaman pasta dilimini eritmek için?"

Jake'in gözlerindeki rahatlama ifadesi yüreğimi burkuyor ve onu annemin cazibe saldırısından kurtardığım için bana sessizce teşekkür ettiğini biliyorum. Son çatal dolusu turtasını bitiriyor ve tabağını bulaşık makinesine götürmek için hazırlanıyor ama daha bir adım bile atamadan annem tabağını elinden alıyor.

"Siz çocuklar gidip gün batımının tadını çıkarın." Çok iyi bildiğim bir şekilde gülümsüyor - bu onun entrikalar çevirdiği ve planlar yaptığı anlamına geliyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

"Kazağımı alayım," diye mırıldanıyorum, yanından geçerken anneme ters ters bakıyorum ve yüzündeki gizemli gülümsemeyi fark ediyorum. Ne elde etmeye çalıştığını bilmiyorum ama eminim sinsi zihninin bir yerinde her şeyi planlamıştır.

Döndüğümde Jake arka kapıda bir nöbetçi gibi duruyordu, uzun ve güçlü, elleri arkasında ve ayaklarını Başkan'ı korur gibi açmış. Elimde olmadan kot pantolonunun kalçalarına nasıl oturduğuna hayranlıkla bakıyorum.

Ekose gömleğinin gövdesinin her vadisini ve çıkıntısını sarması ve kısa kumlu sarı saçlarının rahatça kıvrılması sanki sadece onun için yapılmış gibi.

"Çocuklar el fenerini aldığınızdan emin olun, karanlıkta bu yolda ilerlemek zor olabilir." Babamın tavsiyesi beni sapıklığımdan uyandırdı ve çekmecedan feneri alıp Jake'in iri bedeninin yanından geçerken ağzımın kenarlarında salya olup olmadığını gizlice kontrol ettim.

Akşamın serin havası yanaklarımı ferahlatıyor ve bütün akşam Jake'in yanında olduğum için ne kadar kızardığımı fark ediyorum. Ona bu kadar yakın olmak aklımın bir köşesine itmem gereken bir sürü düşünceyi getiriyor; kollarının beni nasıl saracağı, dudaklarının boynumda nasıl hissedeceği, onun altında kıvrınmanın nasıl bir his olacağı gibi düşünceler...

"Yolu göster," diyor ve muhtemelen gözleri kapalı yürüyebilecek olmasına rağmen patikada önden gitmemi işaret ediyor. Ofluyorum, pornografik görüntüleri zihnimden silkeliyorum ve Jake'in artık jean şortumun içinde sallanan popomu net bir şekilde görebildiğinin tamamen farkında olarak kumlu patikadan sahile doğru ilerliyorum. Kazağımı aldığım da neden eşofman altımı değiştirmedim ki? Jake'in gözlerini sırtımda hissederken, bu kararımın tamamen pişmanlık duyuyorum. Ve yürüyüşümüze eşlik eden sessizlik durumu daha da garipleştiriyor.

Neyse ki patikayı yürümek sadece birkaç dakika sürüyor, yaklaşan gün batımının altın rengi ışığı ağaçların arasından süzülüyor ve inişimizi kolaylaştırıyor. Patikadaki son dönemeci döndüğümde okyanusun kokusu burnuma çarpıyor ve hemen sakinleşiyorum. Dalgaların yatıştırıcı yuvarlanması, başka hiçbir sesin yapamadığı şekilde benimle konuşuyor. Pete öldükten sonra bu sahilde o kadar rahatladım ki, kelimenin tam anlamıyla hayatımı kurtardı. Kuma inen ahşap basamakların tepesinde duruyorum ve gözlerimi kapatıp sakinliğin üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum.

Ve sonra huzurum bozuldu.

"Kahretsin, burayı özlemişim," diye iç geçiriyor Jake, yanımda durup parmaklıkları kavramak için uzanıyor. Elimde olmadan kaba, bronzlaşmış ellerini ve hava koşullarının yıprattığı ahşabı sıkıp uçsuz bucaksız Pasifik'e bakarken damarlarının nasıl şiştiğini fark ediyorum. Ağzının köşesinde küçük bir gülümseme beliriyor ve sanırım geri döndüğünden beri ilk kez bir zamanlar tanıdığım çocuktan küçük bir parça görebiliyorum. Dikkatlice uzanıp elini kendi elimle kapatıyorum ve temas ettiğimizde elektrik kıvılcımını hissediyorum.

"Neye bakıyorsun, Bug?" Jake doğrudan kadınlık organlarıma eden çakıllı bir sesle soruyor. Ama çocukluk lakabımın kullanılması beni aynı anda hem üzüyor hem de nostaljik hissettiriyor, bu yüzden gülüp geçiyorum ve hafifçe irkilerek deri kaplı pazusuna vuruyorum.

, kolu gerçekten sert... ve kaslı.

Kes şunu, Livi!

"Hadi gidelim," diye gülüyorum, cılız tahta basamaklardan koşarak iniyorum ve ayak parmaklarımla arasındaki serin kumu hissedebilmek için spor ayakkabılarımı çıkarıyorum.

Jake bana katıldığında motorcu botlarını çıkarmıyor ama sörf alanına doğru ilerlerken yanımda yer alıyor.

Yavaş yavaş yürürken Jake, "Bana öğretmenlikten bahsetsene," diyor; biz onları rahatsız ederken bir martı sürüsü havalanıyor.

"Hayatımda yaptığım en iyi şey," diye cevap veriyorum, işimden duyduğum sevinçle kalbimin kabardığını hissederek. "Hayal ettiğimden çok daha harika ama çok zor bir iş. Yani her gün farklı ve çocuklar beni sürekli tetikte tutuyor, orası kesin."

Jake kıkırdar ve başını sallar. "Bir oda dolusu sıçandan daha korkunç bir şey düşünemiyorum."

Nefesim kesiliyor ve arkamı dönüyorum, şaka yapıp yapmadığını anlamak için geriye doğru yürüyorum. "Sen ciddi misin?"

Jake genişçe gülümser ve sonra iğrenmiş bir yüz ifadesi takınır. "Ben tamamen ciddiğim! Çocuklar korkunç!"

"Ama siz teröristlerin izini sürüyor ve savaş bölgelerine isteyerek gidiyorsunuz!" Gülmekten kendimi alamayarak ağlıyorum. "Küçük çocuklar nasıl bundan daha korkunç olabilir?"

"Tüm o yapışkan parmaklar, akan burunlar ve garip sorular mı? Hiçbir şekilde bunların yanına bile yaklaşmam. Bana haftanın herhangi bir günü Orta Doğu'da bir askeri darbe verin."

Birden aklıma şeytani bir fikir geldi. "Bahse girerim sana küçük çocukların harika olduğunu ve senin sadece korkak bir kedi olduğunu kanıtlayabilirim."

Jake gözlerini kısarak bana bakıyor ve sonra başını sallıyor. "Bunu kanıtlamana imkân yok ama şu büyük fikri bir dinleyelim, Bug." Yine lakabımı kullanıyor ve kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve ağzım biraz kuruyor.

"Bu hafta bize yardım eden insanları öğreniyoruz, bu yüzden gelip çocuklarla Donanma'da olmak hakkında konuşmanızı çok isterim" diyorum,

Jake'in ağız açık kaldığında yüzümdeki sırıtışı gizlemek için çok uğraşıyorum ve hemen başını sallıyor.

"Hayatta olmaz!" diye gülüyor ve protesto için ellerini havaya kaldırıyor. "Gördünüz mü? Konuşma şeklime bakın - onların önünde bir F-bombası patlattığımı hayal edebiliyor musunuz? Ya bana gizli şeyler sorarlarsa? Ne söylemem gerekiyor?"

Jake'in çocuklarımla konuşma ihtimali karşısında histerik bir ruh hali içindeyim. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken, yüzündeki kızgın ifadeye ve kalın kollarını göğsünde kavuşturma şekline daha da çok gülüyorum.

Sonunda kendimi kontrol altına alıyorum ve parmaklarımla yanaklarımı kuruluyorum. "Tanrım, Jake, sana ABD'nin Orta Doğu'dan çıkış stratejisi hakkında soru sormayacaklar. Sadece gemiler ve üniforman hakkında bir şeyler öğrenmek isteyeceklerdir. Bu kadar korkak olma."

Bu savaşı kazandığım anı biliyorum. Jake'e bir şey yaptırmanın en iyi yolu ona korkak demek, Pete bana bunu öğretti. Jake'in çenesi sıkılıyor ve elleri yumruk oluyor ama geri adım atmıyor.

"İyi," diye homurdanıyor. "Hangi gün ve saat? Orada olacağım."

Dudağımı ısııyorum ve muzaffer gülümsememi gizlemeye çalışıyorum. "Çarşamba saat onda," diyorum ve sonra parmağımla göğsünü işaret ediyorum. "Ve küfür ya da silah yok!"

Bu Jake'in huysuzca gülmesine ve gözlerini devirmesine neden olur. "Tüfeklerimi evde bıraktığımdan emin olacağım."

Merdivenlere doğru yürürken Jake'e çocuklarımdan ve onlarla konuşmaya geldiğinde nelerle karşılaşabileceğinden bahsediyorum. Ve eve vardığımızda kesinlikle dehşete düşmüş görüldüğü gerçeğini gözden kaçırmıyorum.

Bölüm 7

Jake

EYP'ler, gizli isyancılar ve çılgın diktatörlerle dolu, dünyanın en tehlikeli ve düşmanca yerlerinden bazılarında bulundum. Ancak hiçbir şey eski ilkokuluma girme ihtimali kadar nabzımı hızlandırmadı ve avuçlarımı terletmedi.

Hiç de hatırladığım gibi görünmüyor. Eskiden sınıflarımızı barındıran eski bina çoktan yıkılmış ve yerine modern, parlak bir bina yapılmış. Otoparktan kocaman bir spor sahası ve rengârenk ekipmanlar ve orman spor aletleriyle dolu çok sayıda açık alan görebiliyorum.

Ancak her ne kadar davetkâr görünse de kamyonetimden inemiyorum. Motosikletimle gelmenin yanlış bir izlenim yaratabileceğini düşündüm, bu yüzden onun yerine güvenilir eski Dodge'umu çalıştırdım. İçini temizlediğimden emin oldum ve beyaz elbiselerimi kirden uzak tutmak için bir battaniye serdim. Üniformamı Coronado'dan bir gecede buraya getirtmekle büyük bir iyilik yapmıştım ve eğer kirlenirse bunun bedelini çok ağır öderim.

"Kendine gel lan!" Direksiyonu sıkarak nefesimin altında homurdanıyorum. Livi'nin bunu yapmam için beni yemlemesine neden izin verdim ki? "Çünkü kendini suçlu hissediyorsun, seni pislik. İşte bu yüzden."

Bu çok saçma. Ben göğüs göğüse çarpışmada, su sporlarında, siber güvenlik ve ateşli silahlarda yetenekli, yüksek eğitilmiş bir ajanım. Yirmi beş küçük çocuk beni böyle terletmemeli.

Dalgıç saatimi kontrol ediyorum ve kafamı kıcımdan çıkarıp düşmanla yüzleşmeye hazırlanmak için hâlâ on beş dakikam olduğunu görerek rahat bir nefes alıyorum.

Cep telefonum çaldığında sırt çantamdaki teçhizatı kontrol ediyordum ve ekranda Des'in adının yanıp söndüğünü gördüm. Mükemmel, belki de bu görevde bana yardımcı olacak bazı son dakika tavsiyeleri vardır.

"N'aber dostum?" Yüzü ekranı doldurduğunda onu görebilmek için telefonu ön konsola koyarak soruyorum.

"Selam Jake," diye cevap veriyor. "Sadece eve vardığından ve Kanada'ya gitmediğinden emin olmak için kontrol ediyorum." Kendi kendine kıkırdar.

"Evet eve geldim, ukala herif. Ya sen?" Keskin nişancı arkadaşımın zekice yorumlarından bıkmış bir şekilde homurdanıyorum.

"Elbette. Evde olmak çok güzel."

"İğrenç derecede neşelisin," diye . "Sonunda biriyle yattın mı?" Des biraz mahcup görünüyor ve sanırım sinirlerime dokundum.

Ama ben onu izinde neler yaptığı konusunda sorgulayamadan önce gözlerini kısarak ekrana yaklaştı. "Ne sikime beyaz elbiseni giyiyorsun? İzin erken mi bitti? Bir şey mi kaçırdım?"

Paniğine gülmekten kendimi alamıyorum ama başımı sallayıp onu bu acıdan kurtarıyorum. "Hayır dostum, endişelenme. Eski okulumda bu konuşmayı yapmayı kabul ettim, bu yüzden rolümü oynayabileceğimi düşündüm."

Des rahat bir nefes alır ve sonra o bok yiyen sırtışı yüzüne geri döner. "Bu çocuklar kaç yaşında? Çünkü yanlış hatırlamıyorsam sen çocuklardan nefret edersin!"

"Çocuklardan nefret etmiyorum!" İtiraz ediyorum. "Sadece beni ürkütüyorlar, hepsi bu. Sanki boncuk gibi küçük gözleriyle ruhunuzun içine bakıyorlar." İçimde dalgalanan ürpertiye engel olamıyorum.

Des histerik bir şekilde gülmeye başlıyor ve ben tam görüşmeyi sonlandırmak üzereyken sakinleşip telefonu yüzüne yaklaştırıyor.

"Tavsiyemi ister misin kardeşim?" diye sorar, aniden ölümcül bir ciddiyetle.

"Siktir, evet," diye cevap veriyorum.

"Tamam. Birincisi, korku göstermeyin. Çocuklar köpek gibidir, korkunun kokusunu alırlar. Eğer oraya ter içinde ve altına sıçmış gibi gidersen seni canlı canlı yerler."

"Sağ ol dostum. Bu hiç yardımcı olmadı," diye homurdandım. "İki numara, F-bombası yok. Bu boku kilitle çünkü eğer O kötü çocuklar ortaya çıkarsa öğretmenle başın büyük belaya girer," diye öğüt veriyor Des, parmağını bana doğru sallayarak.

"Bunu kesinlikle istemiyorum," diye homurdanıyorum içimden, küçük meleklerinin önünde küfredersen Livi'nin ne kadar kızacağını düşünüyorum.

"Ve üç numara, eğer her şey başarısız olursa, onlara dalgıç bıçağınızı gösterin.

Bu bok için çıldıracaklar."

Sonunda kendimi biraz daha rahat hissediyorum ve göğsümden gergin bir kahkaha yükselmesine izin veriyorum.

"Senden o kadar etkilenecekler ki onları parmağında oynatacaksın," diyor Des, sonunda samimi bir sesle. "Ve eğer öğretmen sevimliyse, onunla flört et, o da onları kontrol altında tutacaktır."

"Ha, bu bir plan," diye cevap veriyorum, pantolonumu lekelememek için terli avuçlarımı battaniyeye silerek. "Bak, saat 10'a kadar orada olmalıyım, o yüzden gidiyorum."

"Git yakala onları kaplan," diye gülüyor Des ve başparmağıyla beni onaylıyor. "Siktir git," diye iyi huylu bir şekilde gülüyorum ve aramayı sonlandırıyorum.

Son bir derin nefesle telefonumu ve sırt çantamı alıp düşman bölgesine doğru yola çıkıyorum.

Bölüm 8

Olivia

"Bayan Olivia, asker ne zaman geliyor?" Bethany milyonuncu kez soruyor.

Uzanıp kıvrıcık turuncu saçlarını düzeltiyorum. "O ordudan değil, tatlım. Donanmada ve teneffüsten sonra burada olacak. O geldiğinde hazır olması için gidip resmini bitirebilir misin?"

"Evet, tamam," diye somurtkan bir sesle cevap veriyor, küçük masasına geri dönüyor ve sandalyesine oturuyor.

Jake'in geleceğini duyurduğumdan beri çocuklar o kadar heyecanlandılar ki en az üç dakikada bir ne zaman geleceğini soruyorlar. Gemi resimleri ve bir deniz komandosunun neye benzediğini düşündüklerini çizmek için çok çalıştılar. Ve evet, bana sayısız kez onun gerçek bir fok olup olmadığını ve yüzmeye havuzunu suyla doldurmaları ve onun için biraz balık almaları gerekip gerekmediğini sordular. SEAL'in ne anlama geldiğini açıklamayı Jake'e bırakacağımı düşündüm, ancak içimdeki şeytani kısım, gerçek bir fokun sınıfa geleceğine dair beklentilerini yönetmek için çok az şey yaptı.

"Tamam millet! Bir, iki, üç, gözler bende!" Dikkatlerini çekmek için ellerimi üç kez çırpıyorum ve tüm çocuklar durup bana bakıyor. "Ellerimizi yıkamamız ve atıştırmalıklarımızı hazırlamamız gerekiyor, bu yüzden resimlerinizi ve kalemlerinizi kaldırın ve gidelim."

Çocuklar atıştırmalık ve için heyecanla çabucak dağılıyorlar. Elmalarını ve muzlarını bulmalarına yardım ettikten ve sayısız spor ayakkabılarını bağladıktan sonra onları dışarı gönderiyorum ve hak ettikleri bir fincan yeşil çay için öğretmenler odasına koşuyorum.

Anaokulu sınıfı teneffüse okulun geri kalanından biraz daha erken çıkıyor, bu nedenle salonda Müdür Vega dışında kimse yok, o da duyuru panosuna hayır amaçlı araba yıkama için bir kayıt sayfası asıyor.

"Hey Livi," diyor neşeyle içeri girdiğimde. "Çocuklar bugünkü ziyaretçileri için çok heyecanlılar. Bir deniz komandosunu yakalamayı nasıl başardın?"

Kendimden emin bir şekilde gülüyorum ve çay poşetimi en sevdiğim sıcak suya daldırıyorum. "O bir aile dostu. Kardeşimle birlikte görev yaptı ve

izinli olarak evde."

Jess uzanıp güven verici bir şekilde kolumu sıkıyor. Kasabada nispeten yeni olmasına rağmen, kardeşimi ve onun hakkında konuşmanın benim için ne kadar zor olduğunu biliyor.

Jess, "Çocuklar için harika bir deneyim ve yemin ederim fakülteyi hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim," diye kıkırdıyor.

Tam o sırada, eski okul sekreteri odaya daldı, hiç görmediğim kadar hızlı hareket ediyordu. Ben burada öğrenciyken ofiste çalışıyordu ve yemin ederim o zamanlar kirden daha yaşlıydı.

"Bayan Cook!" Jess soluk soluğa ona doğru koşuyor. "Ne oldu?"

"Resepsiyonda... bir adam var!" Bayan Cook pantolonunu indirdi.

Buruşuk yanakları kızarmış ve gözlükleri zinciriyle boynuna asılmış. Kalp krizi geçirmek üzereymiş gibi görünüyor, ben de bir bardağa su doldurup ona ikram ediyorum ama bana kaşlarını çatarak bakıyor.

"Derin nefes alın, Bayan Cook."

Jess, yaşlı kadına süreç boyunca rehberlik etmek istercesine nefes alıp vermeye başlar. Neyse ki Bayan Cook da katılır ve çok geçmeden konuşabilecek kadar sakinleşir.

"Resepsiyonda donanma üniforması giymiş çok uzun boylu, yakışıklı bir adam Bayan Masters'ı soruyor," diye soluk soluğa konuşuyor ve kızarmış gibi görünmesi dikkatimden kaçmıyor.

"Oh, çocuklar için gelen ziyaretçim," diye cevap veriyorum. "Teşekkür ederim Bayan Cook, gidip onu alacağım."

Odadan çıkarken, Bayan Cook'un nefes nefese bir sesle, "Biliyorsun, An Officer and a Gentleman benim en sevdiğim film," dediğini duyunca sırtıyorum.

Koridorda resepsiyona doğru ilerlerken hâlâ kendi kendime gülüyorum ama sırtı bana dönük bir şekilde durmuş dolaptaki ödüllere bakan Jake'i görünce aniden duruyorum. Geniş omuzlarını saran ve beline kadar inen, üzerine bir eldiven gibi oturan bembeyaz bakarken kendimi ona bakmaktan alıkoyuyorum. Ve Tanrı yardımcım olsun, bu kadar güzel bir kıça sahip olmak yasadışı olmalı.

Sanki onu gözetlediğimi hissediyormuş gibi -ya da belki salyalarının yere sıçramasının sesidir- Jake topuklarının üzerinde dönüyor ve kasketini çıkarıp kolunun altına koyarak bana ukala bir selam veriyor.

"Baş Astsubay Hartman göreve hazırdır, efendim." Elini selamından indirir ve beyaz pantolonunu gererek rahatça ayağa kalkar.

Kasıklarının arasında çok etkileyici bir çıkıntı var.

Gözlerimi hızla kırıştırıyorum ve sırttan yüzüne sabitliyorum, kendime sadece iş yerimde olmadığımı, aynı zamanda çok heyecanlı ve etkilenebilir küçük çocuklardan oluşan bir sınıftan sorumlu olduğumu hatırlatıyorum. Bu adam ne kadar iyi görünürse görünsün, şu anda bir yapışkan su birikintisine dönüşemem.

"Geldiğin için teşekkürler Jake, çocuklar teneffüsten yeni döndüler," diye mırıldanıyorum, yüzümün kızarmasını engellemeye çalışarak. Resepsiyondan bir ziyaretçi rozeti alıp uzatıyorum ve bir sıra madalyanın hemen altındaki şişkin göğüs kaslarından birine yapıştırmasını izliyorum.

Koridorda sınıfıma doğru yürürken birkaç kapı açılıyor ve meslektaşlarımın heyecanlı, kızarmış yüzleri Jake'e bakmak için dışarı bakıyor. Gördüğü ilgiden hiç etkilenmiş gibi görünmüyor ve koridorun sonuna doğru ilerlerken hızlı adımlarla yürümeye devam ediyor.

Sınıfıma vardığımızda içeriye bir göz atıyorum ve öğretmen yardımcımın çocukları halının üzerindeki yerlerine oturtup onlara bir hikaye okuduğunu görüyorum. En sevdikleri masallardan biri olan Çok Aç Tırtıl'ı büyülenmiş bir şekilde dinliyorlar ve sakın oldukları için sessizce şükrediyorum. İsteyeceğim son şey duvarlardan zıplamaları olurdu - bu Jake'i gerçekten korkuturdu.

"Çocuklardan nefret eden bir adama göre çok sakın görünüyorsun," diye fısıldıyorum, Jake'in alnındaki hafif ter tabakasını fark ettiğimde bile.

"Çocuklardan nefret ettiğim fikri de nereden çıktı?" diye mırıldandı. "Onlardan nefret etmiyorum, sadece beni rahatsız ediyorlar, hepsi bu."

"Tamam. Güzel ve sakinler, bu yüzden her şey yolunda gidecek." İçeriye bir kez daha bakıyorum ve hikâyenin sona ermek üzere olduğunu görüyorum. "Nefes almayı unutma, küfür etme ve sırt çantanda onları sakatlayacak ya da öldürecek bir şey varsa lütfen gözünü ondan ayırma." Jake'in pazusunu güven verici bir şekilde sıkıyorum. "Oh ve eğer sana neden gerçek bir fok olmadığını sorarlarsa, bunu kabullen."

Jake'in yüzündeki şaşkın bakış paha biçilemezdi ve onu sınıfa götürürken kıkırdamamı gizlemeye çalışıyorum ve tüm çocuklarım hep birlikte başlarını kaldırıp soluk soluğa kalıyorlar. Onların tepkisi karşısında Jake'in daha dik durduğunu ve göğsünün biraz kabardığını fark ediyorum ve her şeyin yoluna gireceğini biliyorum.

"O çocuğun gerçek bir fokun konuşmaya geldiğini düşündüğüne hâlâ inanamıyorum," diye kıkırdıyor Jake, minik sandalyeleri masalara yerleştirmeme yardım ederken. Çocukları az önce evlerine gönderdik ve Jake'in bütün gün kalmaya karar vermesine hâlâ şaşırıyorum.

Gülüyorum ve ona bakıyorum, üniformasının içinde ne kadar yakışıklı görüldüğünü görünce hâlâ nefesim kesiliyor. Etrafta bu kadar çok yapışkan küçük parmak varken üniformasını bozulmamış halde tutmayı başarması bir mucize. "Onlara senin gerçek bir fok olmadığını söyleyecek cesareti kendimde bulamadım."

"Şu küçük çocuk çok kızgın görünüyor." Jake'in gürleyen kahkahası boş sınıfta yankılanıyor ve bu sesi tekrar duymak içimi ısıtıyor.

"Biliyorum!" Son sandalyeyi de yerleştirip Jake'e doğru dönerek cevap veriyorum. Odanın diğer tarafından bir ninja gibi hareket etmeyi başardığını ve şimdi yüz yüze olduğumuzu fark ettiğimde sıcıyorum. Ani yakınlığı kalbimi hızlandırıyor ve taze okyanus kokusu başımı döndürüyor. Bana bunu yaptıranın ne olduğunu bilmiyorum ama usulca uzanıp parmaklarımı göğsünü süsleyen madalyaların üzerinde gezdiriyorum. Benim olamayacak kadar boğuk ve tahrik olmuş bir sesle, "Bugün bunları takmasına izin vermen çok hoş bir davranış," diye fısıldıyorum.

"Sinirlenmeye hazır gibi görünüyor," diyor Jake çakıllı bir sesle, gözleri gümüş ve altının üzerinde yavaşça ileri geri hareket eden parmaklarına sabitlenmiş. Ne yaptığımı bilmiyorum ama onu çocuklarla izleyince gerçek Jake'i yeniden gördüm. Ve ondan umutsuzca etkileniyorum.

Yavaşça yukarı bakıyorum. Jake'in gözlerindeki yoğun ateş nefesimin boğazımda düğümlenmesine ve kalbimin göğsümde çırpınmasına neden oluyor. Kendi parmakları uzanıp yanağımdan aşağı iniyor, çenem boyunca kayıyor ve boynumdan aşağı inerek beni sahiplenici bir şekilde kavıyor. Başını bana doğru eğip dudaklarını yaladığında kalbim çırpınmaktan göğüs kemiğime çarpmaya başlıyor.

Tanrım, Jake Hartman beni öpmek üzere! Barbie ve Ken'i ilk öpüştürdüğümden beri kurduğum fantezi gerçekleşmek üzere.

Yumuşak dudakları dudaklarıma değdiğinde, kendimi tamamen kaybediyorum.

İlk başta çekingen, yumuşak ve sorgulayıcı. Ama başımı eğip dilimi ağzının kenarı boyunca kaydırdığımda, bu derinleşiyor ve hızla aç ve sahiplenici bir hal alıyor. Eli boğazımı sıkıyor, tutuyor ama sıkıyor ve sanki tüm bedenimi destekliyormuş gibi hissediyorum

o temas noktasında. Dillerimiz birbiriyle savaşıyor ve lezzetli bir şekilde kayarken, ellerim Jake'in üniformasının önünü kavıyor ve kendimi onun sert vücuduna bastırıyorum, ereksiyonunun kalçama baskısını hissediyorum. Jake'in öpücüğü tarafından tamamen tüketildiğimi hissediyorum, ama ne kadar nefes kesici olsa da, burada olamaz ve Pete hakkında ihtiyacım olan cevapları alana kadar da olamaz.

"Bekle!" Soluk soluğa geri çekiliyorum. Jake'in eli boğazımdan çekilince o sıcak, sahiplenici baskıyı hemen özledim. "Burada olmaz, biri içeri girebilir." Bir adım daha geri atıyorum ama Jake fazla uzaklaşmama izin vermiyor. Benimle birlikte öne çıkıyor ve yüzümü sıcak, sert elleriyle kavrayarak istemsizce onlara doğru eğilmeme neden oluyor.

"Livi." Adım bir iniltiyle çıkıyor, sanki onu söylemek bile acı veriyormuş gibi. Gözleri tutkuyla parlıyor ve dudaklarımı tekrar onunkilere çarpmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

"Bunu yapamayız, burada olmaz," diye fısıldıyorum. "Bu gece senin evine gelebilir miyim? Konuşmamız gerek."

Jake gözlerini kapatıp iç geçiriyor ve alnını benimkine yaslıyor. "Elbette yapabilirsin, istediğin her şeye sahip olabilirsin." Arkasına yaslanıyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Ama seni evime götürdüğümde, o amının tadına bakmayacağımı garanti edemeyeceğim konusunda seni uyarmalıyım."

Jake'in iğrenç sözleri karşısında nefesim kesiliyor, aynı zamanda dudaklarının ve dilinin üzerimde olma ihtimali karşısında amım arzuyla dolup taşıyor. Küstah ve seksi bir şeyle karşılık vermek istiyorum ama kelimeleri bulamıyorum ve ağzım karaya vurmuş bir balık gibi açılıp kapanıyor.

Jake yüzündeki ifadeden beni şok ettiğini anladı ve seksi bir sırıtışla çantasını ve şapkasını alıp beni selamladı ve "Altıdan sonra istediğin zaman gel. Bize yemek yaparım."

Ve topuklarının üzerinde dönerek sınıftan çıktı ve beni yanan kırmızı yanaklar, öpücükten şişmiş dudaklar ve mahvolmuş bir külotla bıraktı.

Bölüm 9

Jake

Dudaklarının tadı ve teninin ipeksi yumuşaklığı öğleden sonra boyunca zihnimi dolduruyor. Eve döndüğümde üniformamı çabucak paketliyorum ve sonra okyanusta biraz zaman geçirmenin Livi'nin göğsüme bastırıldığı muhteşem göğüslerini aklımdan çıkarmaya yardımcı olabileceğine karar veriyorum.

Ben de dalgıç kıyafetimi giyip suya koşuyorum ve zihnimi boşaltmak için sörfün içinde kürek çekiyorum. Ama kürek çekerken ve her dalgayı iterken bile, gözlerimi her kapattığımda Livi'nin yüzünü görmeden edemiyorum - mükemmel mavi gözleri, ince burnu ve yumuşak pembe dudakları. O lanet olası at kuyruğundan boynuna dökülen siyah saç dallarını avucumun içine almak istiyorum. Geçmişte pek çok kız arkadaşım oldu ama hiçbir zaman Livi'ye sahip olduğum gibi bir kadına sahip olmak istemedim. Onu mümkün olan her şekilde benim yapmak istiyorum.

Ama bu iyi değil ve bunu biliyorum. Boynumda taşıdığım büyük suçluluk duygusu her zaman yoluma çıkacak. Ona asla gerçeği söyleyemem. Asla dürüst ve açık bir ilişkimiz olamaz.

Az önce binmeye çalıştığım dalgadan sıyrılırken sörfün içinde yuvarlanıyorum ve Livi bu gece geldiğinde onu temelli göndermem ve muhtemelen bir daha asla Crescent Bay'e dönmemem gerektiğini fark ediyorum.

Enchiladaları fırından çıkarıp biraz soğumaları için masanın üzerine koymuştum ki paravan kapının tıkırtısı beni ürküttü. Bütün öğleden sonra sıcak bir teneke çatıdaki kedi gibiydim ve her ses beni zıplatıyordu. Bunca yıllık SEAL eğitimim bile bunu atlatmama yardımcı olamıyor. Berbat durumdayım ve Livi'yi ne kadar çabuk gönderir ve şehirden siktir olup gidersem o kadar iyi. Bu şekilde yaşayamam - bu hayaletleri dinlendirmeye çalışmak aptalca bir fikirdi. En iyisi her şeyi içime gömmek ve son altı yıldır yaptığım gibi devam etmek. Yalnız olmak o kadar da kötü değil. Yani kim benimle olmak ister ki? Yaşamak için insanları öldürüyorum ve hatta kendim bile

Ailem bana katlanamıyor, Olivia Masters gibi bir kadın neden benimle bir şeyler yapmak istesin ki?

Buzdolabından beyaz şarap şişesini alırken, kapı kesin bir şekilde çalınıyor ve Olivia'nın tatlı sesi geldiğini duyurmak için sesleniyor.

Derin bir nefes alıyorum ve üzerimdeki soluk mavi düğmeli gömleğin yakasını düzeltiyorum çünkü aniden beni boğuyormuş gibi hissettiriyor. "İçeri gel, kapı açık." Sesim biraz hırçın ve kızgın bir boz ayı gibi konuştuğum için kendimi azarlıyorum. Boğazımı temizlemeye başlıyorum ve Livi mutfığa melek gibi görünerek girdiğinde neredeyse dilimi yutacaktım. Siyah saçları çıplak omuzlarına dökülüyor ve giydiği halter yakalı sundress'in içinde kusursuz teni ortaya çıkıyor.

Bana doğru yürürken, kısa eteği sıkı kalçalarının etrafında sallanıyor ve ellerimi kalçalarında gezdirme düşüncesi beni büyülüyor. O öğleden sonraki öpüşmemizin anısı zihnimde hala çok taze ve onu gönderme düşünceleri bir anda yok oluyor.

"Yemekler harika kokuyor," diyerek beni içine girdiğim hipnotik trans halinden çıkarıyor. O zaman elindeki Dreams Bakery'den gelen kutuyu fark ediyorum.

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum, kafamı toplamaya çalışarak. Az önce masaya bıraktığı kutuya doğru başımı sallıyorum. "Muzlu kremalı turta?"

Livi güler ve başını sallar. "Bu sefer değil, biraz karıştırayım dedim." Kapağı kaldırıyor ve elma ile tarçın kokusu yüzüme çarpıyor. "Senin en sevdiğini yedik, bu sefer de benimkini yiyoruz. Elmalı cirolarına bayılıyorum." İkimiz de kutunun içindeki küçük paketlere bakıyoruz ve aynı anda ne kadar lezzetli koktuklarına bakıp iç çekiyoruz.

"Eğer tadı da kokusu kadar güzelse, ben varım." Kutuyu alıp tezgâhın üzerine koyuyorum, böylece küçük masamda yemek için yerimiz oluyor. "Sana bir kadeh şarap doldurabilir miyim?" Kendim içmesem de Livi'nin şarabı tercih edeceğini düşünmüştüm.

Burnunu sevimli bir şekilde kırıştırarak soruyor: "Biranız var mı? Meksika yemeği yiyeceksek soğuk bir birayı tercih ederim."

Tanrım, bu kadın bundan daha mükemmel olabilir mi? Gülüp başımı sallıyorum, şarabı buzdolabına geri koyuyorum ve iki tane midilli boyunlu bira çıkarıp üstlerini tezgâha vuruyorum. Livi onunkini alıyor, benimkiyle tokuşturuyor ve uzun bir yudum alıyor. Ben de izliyorum.

Her yutkunuşta boğazı düğümleniyor. Ağzını yutarken boynunu sahiplenici bir şekilde tutan elimin anısını durduramıyorum.

Bu olay tekrar yaşanmadan bu gece buradan ayrılmasının mümkün olmadığını zaten biliyorum.

"Yemek yapabildiğini bilmiyordum," diyor Livi masaya oturduğunda ve ben ona bir enchilada servis ediyorum. O da salata ve tortilla cipsi yemeye başladı. "Çok lezzetli görünüyor."

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum, kendime servis yapıyorum ve oturup biradan uzun bir yudum alıyorum. Sinirlerim bozuldu ve sakinleşmeye ihtiyacım var. "Takımımından birkaç kişiyle birlikte yaşıyorum ve evi aldığımızda hiçbirimiz barbeküde birkaç biftekten fazlasını pişiremiyorduk. Görevde olmadığımız zamanlarda paket servisle geçiniyorduk, ben de kendime evdeyken yapabileceğim birkaç tarif öğretmeye karar verdim. O günden sonra çığ gibi büyüdü ve şimdi bu işi çok seviyorum." Utangaç bir şekilde yemeğime bakıyorum ve bir parça salatalığı tabağımda gezdiriyorum.

"Bence bu harika. Ben berbat bir aşçıyım." Livi gülüyor, ağzına bir çatal dolusu enchilada koyarken yanakları pembenin sevimli bir tonuna dönüşüyor. Gözlerini deviriyor ve çiğnerken ağzından beni acıdan sertleştirecek kadar erotik bir inilti çıkıyor. "Aman Tanrım, Jake. Bu çooooook iyi."

Kahretsin, amını yalarken onun bu sözleri inlediğini duymak istiyorum. Kendime bunun olamayacağını hatırlatmaya çalışıyorum - bu gece Olivia'yı hayatımdan sonsuza dek çıkarmak, onu gerçeklerden ve olduğum adamdan korumakla ilgili.

Şimdiye kadar bu konuda berbat bir iş çıkardım. Hipnotize edici ve ikimizi de yok edebileceğini bildiğim halde ona çekiliyorum.

Hayatlarımız hakkında konuşmaya devam ediyoruz, ona kendi hayatımla ilgili olabildiğince çok soru sormaya çalışıyorum ki benimkiyle ilgili bir şey söylemesin. Eğer bu konuyu açarsak, konuşmanın kaçınılmaz olarak Pete'e döneceğini biliyorum ve bunun düşüncesi avuçlarımı terletiyor.

Ne yazık ki Livi heyecanla işinden ve mütevazı bir şekilde triatlet olarak başarılarından bahsederken ona karşı hislerimin bildiğimden çok daha derin ve karmaşık olduğunu fark ediyorum. O zeki, akıllı, tatlı, güzel ve şimdiye kadar gördüğüm en seksi kadın ve artık onu öpmenin ve kollarıma almanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ama onu benim yaparsam, yaptığım şeyin yalanları ve suçluluk duygusu bu ışığı söndürecek

ve bunun sorumlusu ben olamam. Asıl soru şu: Kendime yardım edebilecek miyim?

Yemek bittiğinde ikimiz de masayı topluyor ve bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştiriyoruz. "İçkilerimizi ve tatlımızı avluya çıkarmak ister misin?" Biraz gece havasının kafamı boşaltacağını ve onun kalçalarına her bakışında kanımın kaynamasını engelleyeceğini umarak öneriyorum.

"Kulağa harika geliyor," diye yanıtlıyor Livi, sesi hafifçe soluksuz, boynu ve göğsü benim kadar etkilendiğini belli edecek şekilde kızarmış.

Birkaç bira daha alıyorum ve Livi beni avluya kadar takip ederken hamur işi kutusunu alıyor.

"Ah Jake, burası çok güzel," diye soluk soluğa bağılıyor veranda kapısından dışarı çıktığımızda. Evle arka çit arasında asılı duran ışık dizileri yumuşak bir parıltı yayıyor ve bambular esintiyle usulca hışırıyor. Çukurdaki ateşi daha önce yakmıştım, şimdi biraz söndü ama yine de soğuşu önlemeye yetecek kadar ısı yayıyor. Elimi Livi'nin küçük sırtına koyuyorum ve onu ateş çukurunun yanındaki açık hava kanepesine götürüyorum, orada oturuyoruz ve hamur işi kutusunu aramıza koyuyoruz.

Livi kutunun içine uzanıp altın sarısı, lapa lapa bir cips çıkarırken, "İşte üniversitedeyken hayalini kurduğum şey buydu," diye iç geçiriyor. "Yemin ederim, paket içinde mükemmel bir elmalı turta gibi."

Böreği ağızına götürüp bir ısırık aldıığında, çenesinin altında tuttuğu eline düşen taneleri çaresizce izliyorum. Gözlerini kapatıp çiğnerken, ağızının kenarından bir böreğin tozunu almak için uzanmaktan kendimi alamıyorum.

Başparmağım alt dudağına değdiğinde Livi'nin gözleri yavaşça açılıyor ve göz bebekleri arzuyla büyüyor. Öpüşmemize dair anılar zihnimi dolduruyor ve Livi'nin de bunu düşündüğünden eminim. O kadar doğal hissettiriyor ki sanki bunu hep yapmalıymışız gibi geliyor ve kendimi durduramadan eğilip onu öpüyorum. Dilimi dudaklarının arasından kaydırduğım da tarçın ve tatlı elmanın tadı dudaklarını kaplıyor ve ağızımın içinde inliyor. Elim ensesine gidiyor ve parmaklarımı kalın saçlarına doluyorum, sanki o benim hayat çizgimmiş ve bırakırsam savrulacaktım gibi kavıyorum.

Öpüşme şiddetlenirken Livi kanepeye doğru ilerliyor, unutulmuş hamur işi kutusunu yere itiyor ve kucağıma tırmanıyor. Güçlü kalçaları benimkileri sarıyor ve onu inanılmaz sertlikteki aletimden ayıran ince kumaşı ısıttığı için yüksek sesle inliyorum.

"Siktir, Livi. Bu çok iyi hissettiriyor," diye inliyorum, bir elimi saçlarında tutarken diğer elim onu hareket etmeye devam etmeye teşvik etmek için kalçasına gidiyor. Buna bir son vermem gerektiğini biliyorum; daha fazla devam ederse ikimizin de durabileceğinden şüpheliyim. Ama yapamıyorum, ona bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım var ve o kollarımdayken hayatımdaki diğer tüm saçmalıklar uçup gidiyor. Onunla kendimi huzurlu hissediyorum ve bu duygu bağımlılık yapıyor. Onsuz yaşayabilecek kadar güçlü olduğumdan emin değilim.

Bölüm 10

Olivia

Akşam pek de beklediğim gibi geçmedi. Çok dikkatli bir şekilde planladığım büyük sorgulama gerçekleşmedi ve şimdi Jake'in kucağındayım ve o beni daha önce hiçbir erkeğin öpmediği gibi öpüyor. Dili ısrarcı ve güçlü, tıpkı elleri ve hayatım buna bağlıymış gibi sürtündüğüm sert çubuk gibi. Ama çok iyi ve çok doğru hissettiriyor. Bütün öğleden sonrayı öpüşmemizi düşünerek, Jake'le birlikte olmanın, benden istediğini almasının ve beni kendisinin yapmasının nasıl bir şey olacağını hayal ederek geçirdim. Bu düşünce o kadar heyecan vericiydi ki, gelip onu görmeye hazırlanmadan önce ekstra soğuk bir duş almak zorunda kaldım.

Ama düşün daha önce yaptığı tüm iyilikler, şu anda kalçalarımın yukarı ve elbisemin altına doğru kayan büyük, sert elleri tarafından geri alınıyor. Jake'in parmakları külotumun önünü sıyrıyor ve ağzıma bıraktığı iniltiden onun için ne kadar ıslak olduğumu hissettiğini anlayabiliyorum. Sırılsıklam kıvrımlarımı keşfetmek için külotumu yana kaydıran parmaklarına karşı kendimi tutamıyorum ama kıvraniyorum.

"Kahretsin," diye nefes alıyorum, güçlü ve kalın bir parmak klitorisime bastırıp tüm vücuduma bir şok dalgası gönderirken başımın geriye düşmesine izin veriyorum. O kadar güçlü ki sırtımdaki kaslar kasılıyor, bu da göğüslerimi Jake'in yüzüne doğru itiyor.

Buna tepkisi ne oldu? Boynuma uzanıyor ve elbisemin askılarını çözüyor, böylece aşağı düşüyor ve çıplak göğüslerimi ona gösteriyor. Meme uçlarım gecenin serin havasına maruz kaldıklarında daha da sertleşiyor.

"Tanrım, Livi, göğüslerin mükemmel," diye inliyor Jake, onları elleriyle kavrayıp birbirine bastırıyor, böylece dikleşmiş meme uçlarımın her ikisini de aynı anda ağzına alabiliyor. Ağzımda o kadar ustaca kullandığı dili şimdi de meme uçlarımda işe koyulunca tamamen duyulanıyorum. Kendimi onun ağzına, ellerine ve sikine doğru bastırıyorum ve bacaklarımdaki baskı patlıyor ve amım zonklayarak doldurulmak için yalvarırken yüksek sesle inliyorum.

Boşaldıktan sonra alnımı Jake'in geniş omzuna dayayıp soluklanıyorum, eli sırtımı nazikçe aşağı yukarı ovuyor. Bir yanım orgazmdan sonra doygun ve kemiksiz, ama bir yanım da Jake Hartman'ın kucağına boşaldığım için utanç içinde.

Jake sanki çelişkili duygularımı hissetmiş gibi yüzümü ellerinin arasına alabilmek için yana kayıyor ve sadece koyu kahverengi gözlerine bakarak bana güven veriyor. "Boşaldığında muhteşem oluyorsun," diye homurdanıyor ve başparmaklarını yanan kırmızı yanaklarımda gezdiriyor. "Şimdi seni yatağıma götüreceğim ve önce dilime, sonra da sıkime boşalmanı sağlayacağım."

Edepsiz sözleri artık beni utandırmıyor, sadece içimde yanan ateşi körüklüyor ve söylediği her şeyi yapmak istiyorum.

Jake hızla kıkımını tutuyor ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi ayağa kalkarak beni eve ve yatak odasına taşıyor. Beni yere indiriyor ve önümde dizlerinin üzerine çöküyor. Dikkatlice babetlerimi çıkarıyor ve ellerini bacaklarımin üzerinde ve elbisemin altında gezdiriyor, parmaklarını külotumun kenarlarına geçiriyor, o kadar yavaşça bacaklarımdan aşağı kaydırıyor ki delirecekmişim gibi hissediyorum.

"Bunlara bir süre ihtiyacım olmayacak," diye sırtıyor, omzunun üzerinden atıp elbisemi belime doğru iterken bana bakıyor. Artık her şey orada toplanmıştı ve Jake'in aç gözlerine tamamen açıkta olduğumu hissediyordum, çıplak göğüslerim sert kırmızı meme uçlarıyla uçlanmıştı ve bacaklarımin arasındaki siyah buklelerden oluşan düzgün saz, uyarılmamla ıslanmıştı.

Tam gözlerinin üzerimde olmasına alışmaya başlamışken öne doğru eğilip yüzünü bacaklarımin arasına gömüyor ve ben gözlerimi kapatırken kokumdan derin bir nefes alıyor.

"O güzel gözlerini aç, Bug," diye emrediyor. "Bu güzel amcığa yapmak üzere olduğum her şeyi görmeni istiyorum."

Bacağımy omzunun üzerinden geçiriyor ve başparmaklarıyla kıvrımlarımı açıp deliğimden klitorisime doğru uzun ve yavaş bir yalama yaparken kendimi sabitlemek için şifonyere tutunmak zorunda kalıyorum.

"Aman Tanrım, Jake," diye haykırıyorum, boştaki elim başının üstündeki kısa saçları kavırıyor, umutsuzca arzuladığım sürtünmeyi elde etmek için yüzünü bacaklarımin arasına daha da bastırıyor. Diliyle beni çalıştırmaya devam ediyor, tekrar boşalma ihtiyacıyla neredeyse delirene kadar hassas yumrumu yalıyor ve emiyor. Ve iki parmağını ekleyip sıırıslıkam olmuş amımın derinliklerine soktuğunda, görünüşte hiç çaba harcamadan o sihirli noktayı bulduğunda, o kadar sert boşalıyorum ki bayılacakmışım gibi hissediyorum. Sularım elini ıslatıyor

ve yüzüm, ve beni daha yükseğe itmeye devam ediyor, ta ki ben onu itmek zorunda kalana kadar, inleyerek ve nefessiz kalarak.

Ama Jake bana kendime gelmem için zaman tanımadı. Beni kaldırıp şifonyerin üzerine oturtuyor ve birkaç parça eşyayı yere saçıyor. Bir şeyler kırılıyor ama Jake beni derinden öpüp, dudaklarında ve dilinde kendi tadımı almamı sağlarken gerçekten umurumda değil. Bu o kadar tahrik edici ki açlıktan ölmek üzere olan bir kadın gibi ağzını yalayıp yutuyorum ve onu olabildiğince yakın tutmak için omuzlarını kavıyorum. Biz öpüşürken tokasının ve fermuarının sesini duyuyorum ve Jake'in beni bu şifonyerin üzerinde becermeye hazırlandığını anlıyorum.

Kot pantolonunu ve boxer'ını kalçalarından aşağı itmek için geri çekiliyor ve gözlerimi uzun, kalın sikinden alamıyorum. Başım alevlenmiş ve morarmış, ağzım onu tatmak için sulanıyor ama biliyorum ki yakında içime girmezse ikimiz de aklımızı kaybedeceğiz.

Jake'in prezervatif paketini dişleriyle yırtıp açmasını ve lateksi sikinden aşağı yuvarlamasını büyülenmiş bir şekilde izliyorum.

"Bana öyle bakmayı kesmelisin, Bug," diye homurdanıyor. "Zaten sınırdayım ve dudağımı ısırmaya devam edersen, seni ters çevirip arkadan becermek zorunda kalacağım, böylece en azından üç pompadan daha fazla dayanma şansımın yarısı olacak."

Kalçalarımın tutup beni şifonyerin kenarına çekerken ağzım açık kalıyor, sikini eline alıp kıvrımlarımın arasından kaydırarak sularına batırıyor.

"Jake, lütfen..." Ucu klitorisimin etrafında dolaşırken ve girişimi kızdırırken yalvarıyorum.

"Benim için hazır mısın Bug?" diye soruyor, gözleri gözlerimin içine bakıyor. "Bu sert ve zor olacak; seni başka türlü alamam."

"Yap şunu," diye inliyorum, bacaklarımı iyice açıp kalçalarımı eğiyorum, böylece sikiinin ilk santimi içime giriyor. Jake şaşırmış bir şekilde homurdanıyor ama bu uzun sürmüyor. kavıyor ve sonuna kadar gömülene kadar uzunluğunun geri kalanını içimde çalıştırmaya başlıyor. Hiç bu kadar dolu hissetmemiştim ve hareket etmeye başladığında hissettiğim hafif sızıyı arzuluyorum.

Bir elini kalçamda tutarken diğer elini vücudumda gezdiriyor, göğüs ucumu sıkıyor ve sonra parmakları yine boğazımda. Tıpkı daha önce olduğu gibi, içime girerken onu sahiplenici bir şekilde tutuyor, başparmağı nabız noktamda, sanki onu uyarılmam için bir rehber olarak kullanıyormuş gibi. hissi seviyorum ve baskı tutkumu körüklüyor, beni ona karşı geri itmeye, klitorisimi pelvisine sürtmeye, beni daha da yükseğe göndermeye teşvik ediyor.

Biz sevişirken, şifonyer duvara doğru hareket etmeye başlıyor, sıvaya çarpıyor ama Jake durmuyor. Gözlerini sürekli benimkilerden ayırmadan, sanki acı çekiyormuş gibi kaşlarını birleştirerek içime giriyor. Tırnaklarımı omuzlarına geçiriyorum ve serbest kalmamın yaklaştığını hissettiğimde dizlerimi yanlarına doğru çekiyorum.

"Livi, lütfen," diye yalvarıyor Jake, boynumdaki elini hafifçe sıkarak. Bu basit hareket beni hassas bir şekilde yere düşürdüğünde şok oluyorum ve dağılıyorum, adını inliyorum ve amım kalın horozunun etrafında nabız atarken dizlerimi kaburgalarına sıkıştırıyorum.

Jake çok arkamda değil ve üç hamlede daha inleyip duruyor, içimin derinliklerine gömülüp prezervatifin içine boşalıyor. Bitirdiğinde bana doğru yığılıyor ve eli boynumu bırakıyor, yerini nabız noktamı nazikçe open dudakları alıyor.

Ama orgazmım hala damarlarımda uğuldarken bile kendimi merak ederken buluyorum: buradan nereye gideceğiz?

Söz verdiği gibi, Jake beni yatağında beceriyor, ama sadece mutfak masasında beni yedikten sonra amıma elma ciro dolgusu sürdükten sonra. Duşta temizlenmeye çalışırken beni tekrar beceriyor.

Bir süredir onun yanında yatıyor, nefes alış verişinin yavaşça düzleşip derinleşmesini ve yumuşak bir horlamaya dönüşmesini dinliyorum. Yüzü bana dönük ve uyurken çok huzurlu görünüyor. Kaşlarının arasındaki sabit kırışıklık gitmiş ve çok genç görünüyor, tıpkı onu ve Pete'i gençken hatırladığım gibi.

Kardeşimin düşünceleri kalbime saplanıyor ve aniden yapmak için yola çıktığım şeyi yapmadığım için bir suçluluk duygusu hissediyorum. Buraya yıllardır istediğim bilgiyi almak için gelmişim ama Jake'e olan çekimime kendimi kaptırdım. O geceki konuşmalarımızı düşündüm ve kendisinden neredeyse hiç bahsetmediğini fark ettim. Pete'in adı diye bunu bilerek mi yapıyordu? Ona garip sorular sormayayım diye dikkatimi mi dağıtıyordu?

Paranoyamın beni ele geçirmesine izin vermeden önce, Jake yanımda homurdanıyor ve sırt üstü yuvarlanıyor, kolları başının etrafında uçuşuyor.

"Hayır! Hayır!" diye bağılıyor, yüzü acıyla buruşmuş. "Atışı kaçırdım! Onu görmedim. Özür dilerim kardeşim, özür dilerim!" Sesindeki ıstırap nefesimi kesiyor ve ona nasıl yardım edeceğim konusunda çaresiz hissediyorum. Bildiğim birkaç şey var.

Pete dağıtımdan eve geldiğinde uykusunda ağladığını duymuştum ama Jake cehennemdeki bir adam gibi azap çekiyor gibi görünüyor. Neredeyse onu uyandırmaya korkuyorum, ama bu kararı veremedi yatakta dimdik oturuyor, gözleri çılgınca etrafa bakıyor, yüzünde ve göğsünde ter parlıyor.

"Jake, kâbus gördün," diye mırıldanıyorum, saçlarını alnından uzaklaştırmak için nazikçe uzanıyorum. Ama ona dokunur dokunmaz benden uzaklaşıyor ve duvarlarının eskisinden daha da yükseldiğini görüyorum.

Yataktan fırlayıp kot pantolonunu giyiyor ve elbisemi alıp bana fırlatıyor.

"Gitmen gerek Olivia." Sesi monoton ve soğuk. "Bu bir hataydı."

Sözleri ve konuşması beni derinden yaralıyor ve gözyaşlarımın burnuma aktığını hissediyorum ama onun huzurunda bir tanesinin bile düşmesine izin vermemeye kararlıyım.

Öfkeyle yataktan elbisemi alıp başımın üzerine geçiriyorum ve kalkıp askılarını boynumdan bağılıyorum. "Bunu yaptığina inanamıyorum," diye hırlayarak ayakkabılarımı arıyorum. "Son birkaç saat içinde bunu bir hata haline getirecek ne oldu?"

"Öyle işte, tamam mı?" diye bağılıyor, kafese kapatılmış bir kaplan gibi bir ileri bir geri volta atıyor, elleri ceplerinde. Tanrım, bana bakamıyor bile. "Sen Pete'in küçük kız kardeşisin, benim küçük kız kardeşim gibisin ve bu çok yanlış. Bunu asla yapmamalıydık." Volta atmayı bırakıyor ve birkaç saat önce benimle şefkatle seviştiği yatağı işaret ediyor, gözlerim yaşlarla doluyor ve yanaklarımdan aşağı süzülürken onları öpüp uzaklaştırıyor.

"Ne var biliyor musun?" Ayakkabımı ona doğru sallayarak bağılıyorum, o kadar kızgınım ki önümü bile göremiyorum. "Bence sen lanet bir korkaksın! Bence Pete'e ne olduğu hakkında bir şeyler biliyorsun ve bana söyleyemeyecek kadar korkaksın, bu yüzden beni yatağın içine sokarak dikkatimi dağıttın."

Sözlerim onu yaralamış gibi görünürken Jake irkiliyor. "Livi, ben..." diye söze başladı ama sonra devam edecek sözcükleri bulamadı.

"Unut gitsin Jake," diye hıçkırıyorum, gözyaşlarımı tutma savaşını kaybederek yüzümden aşağıya ve göğsüme serbestçe düşmelerine izin veriyorum. "Beni ya da ailemi önemsiyor olsaydın, Pete'e ne olduğu konusunda bize gerçeği söyledin diye umuyorum."

Sonunda şifonyerin yanında diğer ayakkabımı görüyorum ve kapıya doğru yürürken ayakkabımı çekiyorum ama Jake önümde durarak çıkışımı engelliyor.

"Çekil yolumdan," diye fısıldıyorum, az önce kalbimi paramparça eden adama bakamıyorum bile.

"Livi, açıklamak istiyorum..." Jake kollarımın üst kısmını tutarak başlıyor ama ben onu silkeliyorum.

"Hayır! Senden istediğim tek şey gerçek," diyorum dişlerimi sıkarak. "Eğer dürüst olamayacaksan, birbirimize söyleyecek başka bir şeyimiz yok demektir."

Jake'i iterek geçtim ve arabama varmak üzereyken direksiyona yığılıp hüngür hüngür ağlamaya başladım: kendim için, Jake için, ailem için ve ölümünün acısı ilk günkü kadar taze olan Pete için. Ama şimdi cevaplanmamış sorular yerine, onlarla birlikte kırık bir kalbim var.

Bölüm 11

Jake

Bu lanet çarşafı değiştirmem lazım, hala Livi gibi kokuyorlar. Her şeyi berbat edeli üç gün oldu. O zamandan beri sözleri kafamın içinde çınlıyor, çünkü kesinlikle haklı; ben korkakların en kötüsüyüm, ona ve ailesine huzur verebilecek bilgilere sahip bir adamım. Ama bunun yerine kendi bencil nedenlerim yüzünden detayları kendime saklamayı tercih ettim.

Ancak düşündükçe kaybedecek başka bir şeyim olmadığını anlıyorum. Pete'in ölümüyle ilgili ayrıntıları kendime saklamamın başlıca nedeni Livi'nin bana dünyanın pisliğiymişim gibi bakacağı düşüncesine katlanamamamdı. En azından bunu başarmış gibi görünüyordum. Geçen gece yanımdan geçerken bana kaşlarını çatarak bakışı o kadar acı ve nefret doluydu ki, kapının çarpma sesini duyar duymaz yere yığıldım ve gecenin geri kalanında kendimden nefret ederek orada kaldım. Kendi kendime güneş doğar doğmaz bisikletime atlayıp üsse döneceğimi ve evimi satılığa çıkaracağımı, Masters ailesiyle ve bu lanet kasabayla tüm bağlarımı koparacağımı söyledim. Biz Hartman'lar böyle yaparız, değil mi? İşler zorlaşır zorlaşmaz kasabayı terk etmek? Ailemin izinden gidip bu aile geleneğini devam ettirebilirim.

Ama bazı nedenlerden dolayı, ayrılamıyorum. Sahil boyunca kilometrelerce yürüdüm ve ne yapacağımı bulmaya çalıştım. Pasifik Sahil Otoyolu'nda bir aşağı bir yukarı gittim ama hiçbir şey beynimdeki sisi dağıtmıyor. Huzur bulduğum tek an bu lanet yatakta uzandığım, yastık ve çarşafta Livi'nin kokusu, komodinin üzerindeki tabakta yarısı yenmiş bir elma cirosu. Livi'nin onları getirdiğı geceden beri yemeyi başardığım tek şey bu ve bunun tek nedeni de diğer şeylerin yanı sıra bana onu öpmeyi hatırlatması.

"Tanrım, acınacak haldesin," diye homurdanıyorum kendi kendime. Öğle vakti ve oda sıcak çünkü havayı açmaya zahmet edemiyorum ve biraz olgunlaşmış kokmaya başlıyorum. Kimin umurunda ki zaten?

Kapımın çalınması beni ürkütüyor ama duyduğum ses kanımı donduruyor.

"Jake Hartman! Terbiyeli olsan iyi olur çünkü içeri geliyorum," diye sesleniyor Sheila ön kapıdan.

Paravan kapı kapandığında ve Sheila'nın mutfağın durumuna hayıflanıp ofladığını duyduğumda yatağıma yapışıp kalıyorum. Neye baktığını biliyorum: çok fazla boş bira şişesi ve sipariş ettiğim ama midemin kaldırmadığı yenmemiş bir pizza. Musluğun aktığını duyduğumda, temizlik yaptığını anlıyorum, bu yüzden üzgün kıcımı yataktan kaldırıyorum, birkaç eşofman altı ve kirli, pis bir tişört giyiyorum ve mutfığa doğru yavaşça yürüyorum.

Sheila masayı silerken başını kaldırıyor ve Livi'nin yaptığı gibi burnunu kırııştırıyor. Nefesim kesiliyor ve aniden başım dönüyor.

Ama korkak davranacak zamanım yok çünkü Sheila "Alınma tatlım ama bir haftalık çöp gibi kokuyorsun. Git bir duş al, ben de sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım. Sonra da konuşuruz." Başını sertçe sallıyor ve ben de yılların deneyimiyle bana söylediklerinin tartışmaya kapalı olduğunu biliyorum ve hemen duşa girsem iyi olacak.

Duş alıp temiz bir atletik şort ve beyaz bir tişört giydiğimde, ocağın üstünde pişen lezzetli bir şeyin kokusunu alabiliyorum. İçeri girdiğimde Sheila gülümsüyor ve masaya oturmam için başıyla işaret ediyor, bana ocaktaki tencereden bir kase acı biber ve ev yapımı mısır ekmeği servis ediyor.

Livi'yle olanlar yüzünden midem bulanmış olsa da, midem gürültülü bir gümbürtü çıkarıyor ve idam mahkûmu gibi acılı bibere dalıyorum. Neyse ki Sheila konuşmaya başlamadan önce çoğunu yememe izin veriyor, ama ilk sözleri beni donduruyor - bir kaşık acı biber ağzımın yarısına kadar geliyor.

"Olivia geçen gece buraya geldiğinden beri evinden çıkmadı. Perşembe ve Cuma günleri işe gelmedi, ki bunu hiç yapmaz, o yüzden bir şeyler olduğunu biliyorum." Sheila parmaklarını çenesinin altında birleştiriyor ve o meşhur anne bakışını bana diyor. "Şimdi, bu konuda konuşmayacak. Bu kız aklında bir şey olduğunda bir mahzen gibi oluyor ve benim hiçbir çabam onu açmaya yetmiyor. Bu yüzden neler olduğunu anlatman için sana geliyorum."

Kahretsin! Livi'nin iki gündür işe gitmediğine inanamıyorum. O tuhaf küçük çocuklar onun tüm hayatı ve işini çok seviyor. Kendimi tam bir

Ona böyle hissettirdiğim için şerefsizim. Dairesine kapanıp karanlıkta hüngür hüngür ağladığını düşündüğümde, içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor ve beni hiç düşünmediğim bir şeyi söylemeye zorluyor.

"Pete benim yüzümden öldü."

Sheila birkaç kez göz kırıyor ama bunun dışında bir tepki vermiyor ya da bir şey söylemiyor. Ben de devam ettim.

O gece Afganistan'da neler olduğunu anlatıyorum; ekibin rehineleri nasıl kurtardığını ama gizli bir isyancının ortaya çıktığını ve onu öldürdüğümü düşünerek ateş ettiğimi. Bir sonraki kısmı anlatırken Sheila'nın yüzünü izliyorum, açıklamamla birlikte gelecek olan nefret ve hayal kırıklığını bekliyorum.

"Pete her zaman yaptığı gibi arkadan geliyor, ekibin güvenli bir şekilde dışarı çıktığından emin oluyordu. Dürbünümden onları izlemeye o kadar odaklanmışım ki, isyancının ayağa kalkıp silahını Pete'e doğrulttuğunu fark etmedim. Ben onu indirmeden önce bir el ateş etmeyi başardı ama kurşun Pete'in boğazından girip parçaladı. Yerde kan kaybından izledim ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu." Son kelimedede sesim çatlıyor.

Konuşmayı kestiğimde yüzümün gözyaşlarıyla ıslandığını fark ediyorum ama Sheila bana tiksinti ya da nefretle bakmıyor. Kendi gözleri de yaşlarla dolu ve ben daha konuşmadan sandalyesinden kalkıp beni ayağa kaldırıyor ve kollarını sıkıca sarıyor. Kucağına gömülüyorum ve altı yıllık suçluluk ve acı, tüm bedenimi sarsan ve gömleğinin omzunu ıslatan büyük hıçkırıklarla ortaya çıkıyor. Sheila sadece bana sarılıyor ve sırtımı ovuyor, kendi hıçkırıkları sessiz ve ağırbaşlı ve ikimizin de bu rahatlama anına ihtiyacı varmış gibi hissediyorum.

Sonsuzmuş gibi gelen bir sürenin ardından elimi yüzümden çekiyorum ve o an geçtiği için biraz utanıyorum.

"Özür dilerim," diye homurdanıyorum, burnumu silmek için bir peçete kapıyorum ve sandalyeye çöküyorum.

"Üzülmene gerek yok tatlım," diye cevap veriyor Sheila, gözleri için de bir peçete alıyor. "Pete'in başına gelenlerden sen sorumlu tutulamazsın.

İkiniz de tehlikeli durumlara girmek için kayıt yaptırdınız ve dediğin gibi, oğlum başkalarını korumak için her zaman kendini tehlikeye atar." "Ama atışı yapmalıydım," diye itiraz ediyorum. "Bu benim yaptığım bir atıştı.

daha önce ve o zamandan beri yüzlerce kez, ama bir kez kaçırdım, Pete'e mal oldu

onun hayatı."

"Jake, bunu bir kez söyleyeceğim ve beni çok dikkatli dinlemeni istiyorum," dedi kararlı bir şekilde ve elimi kendi eliyle kapamak için uzandı. "Dave ve ben Pete'in başına gelenler için hiç kimseyi suçlamadık, ne Donanmayı, ne ekibindeki adamları, ne de seni. Donanmaya katılmanın ve SEAL olmak için eğitim almanın risklerini biliyordu. Bu onun hayaliydi ama hayati tehlike içeren durumlara girmesi gerektiğini de biliyordu. Onu korumak için elinden gelen her şeyi yaptığını biliyorum ve bunun için seni seviyorum."

Onun sözleri o gecedan beri üzerimde taşıdığım ölü toprağını atmama yardımcı oluyor ve yıllar sonra ilk kez huzurlu hissediyorum. Sheila ellerimi sıkıyor ve yüzündeki ifadedan sohbetimizin henüz bitmediğini anlıyorum.

"Şimdi bana Olivia ile aranızda ne olduğunu anlatmalısın."

Kahretsin, bu neredeyse daha karmaşık bir konuşma gibi geliyor ve seviştikten sonra ona davranış şeklimden çok utanıyorum. Onu Kurucular Fuarı'nda tekrar gördüğüm ilk andan beri ona umutsuzca aşık olduğumu biliyordum ama her şeyi berbat ettim.

Derin bir nefes alıyorum ve Sheila'ya olan biten her şeyi anlatmaya hazırlanıyorum, tabii ki ona mahrem detayları saklayarak, hatamı düzeltmeme ve Olivia'yı sonsuza dek benim yapmama yardım edebileceğini umuyorum.

Bölüm 12

Olivia

"Kızım, böyle devam edersen bir galon Rocky Road'a dönüşeceksin," diye gülüyor Julia, kaşığı ve neredeyse boş olan dondurma kabını elimden çekip alarak. Haklı ve en iyi arkadaşımın bir müdahale sahnelemesine ihtiyacım var çünkü kendimi bu funktan çıkaramıyorum gibi görünüyor. Jake Hartman'ın kalbimi kırdığı Çarşamba gecesinden beri evime kapanmış durumdayım ve kendimi o kadar kötü hissediyorum ki annemi bile içeri almıyorum.

Ama en iyi arkadaşım olarak Julia, paravan kapımın mandalının kolayca açılabilceğini biliyor, bu yüzden ailemi dışarıda tutmak için ön kapiya sürgü takmama rağmen, kendini içeri sokmayı başardı.

Julia rahatsız edici dondurmayı attıktan ve bana çok daha rahatlatıcı bir nane çayı hazırladıktan sonra, bacaklarını altına sıkıştırarak yanımdaki kanepeye uzanıyor.

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın Livi?"

Sadece basit bir sorusu bile beni gözyaşlarına boğuyor ve ki Julia ben tamamen ağlayana kadar bana sarılıyor, saçlarımı okşuyor ve yatıştırıcı sesler çıkarıyor.

İşim bittiğinde çayım soğumuştı, o da yeni bir fincan hazırladı ve ona Jake ile aramızda geçen her şeyi anlatmaya başladım, sadece en iyi arkadaşınızla paylaşabileceğiniz tüm kanlı ayrıntıları. Beni dinliyor ve doğru yerlerde başını sallıyor ama hikâyemi bitirene kadar sözümü kesmiyor.

"Peki, tavsiyen nedir?" Gözlerimdeki taze yaşları silerek soruyorum. Yanaklar.

Julia bacak bacak üstüne atıp bana bakacak şekilde oturuyor. "Şey, bu Ona tamamen aşık olduğun çok açık. Ve sevimli ama biraz sinir bozucu ergenlik aşkından bahsetmiyorum," diye gülüyor. "Ona sırılsıklam, sırılsıklam aşık olmaktan bahsediyorum."

Homurdanıyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Hadi canım, Sherlock! Ama bunun bana ne faydası var? Beni resmen evinden attı ve birlikte yatmanın bir hata olduğunu söyledi. Bunu nasıl kaldırabilirim ki?"

"Bu hâlâ Pete'e olanlarla mı ilgili?" Julia kolumu ovuşturarak sessizce soruyor.

Sorusu hakkında uzun uzun düşünmek zorundayım.

"Her şey kesinlikle böyle başladı, kardeşime ne olduğu hakkında ihtiyacım olduğunu düşündüğüm cevapları almakla" diye cevap veriyorum, bacaklarımı örten atkının gevşek bir ipiyle oynayarak. "Ama düşündükçe, tüm detayları bilmenin Pete'i geri getirmeyeceğini daha iyi anlıyorum. Gitmesine izin vermeliyim. Ona ne olduğunu düşünmek bana sadece daha fazla acı getirecek." Omuz silkiyorum ve gözlerimi indiriyorum, arkadaşımın yüz ifadesinde ne göreceğimden emin değilim.

"Kendine bir şey sorman gerekiyor. Jake'le birlikte olmak istiyor musun?" diye soruyor, her zaman yaptığı gibi kestirip atarak.

Derin bir nefes alıyorum. "Evet, onu o kadar çok istiyorum ki onsuz bir hayatı düşünemiyorum bile," diye iç geçiriyorum.

"O zaman Pete'in gitmesine izin vermelisin bebeğim," diyor Julia. "Bu onu geri getirmeyecek ve Jake ne biliyorsa seni korumak için kendine saklıyor, bundan eminim."

Başımınla onaylıyorum ama bir şey söylemiyorum çünkü boğazım duygularla doluyor. Ne kadar inatçı bir aptalmışım. Peki ne için? Pete'in ölümü hâlâ acıtıyor ve her zaman da acıtacak ama tüm detayları bilmek, iyileştirmek için çok uğraştığım eski yaralarımı deşmekten başka bir işe yaramayacak.

Julia ve ben bir süre daha konuştuk, her şeyi inceledik ve bundan sonra ne yapabileceğime dair bir plan yapmaya çalıştık. Yani, ben cesaretimi toplayıp evine döndüğümde Jake'in hâlâ şehirde olacağından bile emin değilim.

Oturma odam gün batımının yumuşak turuncu ışığıyla dolmaya başlarken Julia eşyalarını topluyor ve beni kucaklıyor.

"Keşke daha uzun kalabilseydim ama bu gece altı köpeğim var ve hava kararmadan hepsinin gezdirilmesi gerekiyor," diyerek beni sıkıca sarıyor. "Ve alınma bebeğim ama o iyi adamın yanına gitmeden önce bir duş almalısın."

Bilinçsizce gülüyorum ama haklı olduğunu biliyorum, bu yüzden o gittikten sonra tazelenmek için doğruca duşa giriyorum. Ilık su vücudumun üzerinden akarken gençleştirici bir his veriyor ve parmaklarım kırışana ve tüm sıcak suyu kullanana kadar altında kalıyorum.

Kabarık bir havluya sarınıp saçlarımı kurulamak için başka bir havlu kullandıktan sonra banyodan yatak odama doğru yürüyorum ama Jake'in kanepemde oturduğunu görünce duruyorum.

"Burada ne halt ediyorsun?" Vücudumdan düşmemesi için havluyu tutarak çığlık atıyorum. Bu aptalca bir tepki gibi görünüyor çünkü daha birkaç gün önce Jake her yerimi yalamıştı. Hain meme uçlarım bunu hatırlayınca sertleşiyor ve tepkimi gizlemek için havluyu kendime daha da sıkı sarıyorum.

Jake koltuktan sıçrayıp ellerini ceplerine sokuyor ve sahte bir centilmen asaletiyle bana bakmamaya çalışıyor. "Julia çıkarken beni içeri aldı. Duş aldığını ve bana söyleyeceklerin olduğu için beklemem gerektiğini söyledi. Ayrıca geçen gece seni kovduğum için büyük bir pislik olduğumu söyledi."

Yakında eski olacak en iyi arkadaşıma ve onun işgüzarlığına lanet olsun.

"Yarı çıplakken seninle konuşmayacağım," diye homurdandım. "O yüzden burada bekle."

Yatak odama girip kapıyı çarpıyorum ve nefes almak için kapıya yaslanıyorum. Jake'e ne söyleyeceğimi düşünmek için zamanım olduğunu sanıyordum ama şimdi oturma odamda oturuyor ve saklanacak bir yerim yok. Çabucak bir tayt ve bir omzumdan sarkan en sevdiğim hımbıl tişörtümü giyiyorum, saçımdaki nemin çoğunu temizliyorum ve sırtımdan aşağı sarkan kalın bir örgü haline getiriyorum. Bir parça bile makyajımın olmaması umurumda değil ama artık çöplük gibi kokmadığımı için biraz rahatladım.

Oturma odasına geri döndüğümde Jake hâlâ ayaktaydı ve sık sık yaptığı gibi volta atıyordu. Beni gördüğünde durup bana bakıyor ve onun da en az benim kadar mutsuz olduğunu görebiliyorum. Kaşlarının arasındaki kırışıklık her zamankinden daha derin ve fiziksel acı çekiyor gibi görünüyor. Geçen gece kalbimi paramparça etmiş olmasına rağmen, kalbim hala onun için ve hissettiği acı için sızlıyor.

"Ne istiyorsun, Jake?" Umutsuzca sesimi eşit ve sakın tutmaya çalışarak soruyorum. Yaralı kalbimi ona açmadan önce söyleyeceklerini duymam gerekiyor ve eğer buraya veda etmeye geldiyse, ona gerçekten nasıl hissettiğimi söylememin imkânı yok. Önce elini göstermesi gerek.

"Annen bu öğleden sonra evime geldi," diyor bana utangaç bir ifadeyle bakarak ve ben de ağzımın kenarlarındaki küçük sırtışa engel olamıyorum. Tipik Sheila Masters, benden bir şey öğrenemedi ve tabii ki Jake'i sorgulamaya gitti. "Ona her şeyi anlattım."

"Her şey mi?" Jake ve annemin birlikte geçirdiğimiz gece hakkında konuştuklarını düşününce yanaklarım alev alev yanarak ağlıyorum.

Jake belli ki yüzümdeki paniği görüyor ve hemen yanıma gelip kollarımın üst kısmını nazikçe tutuyor; şu anda ne kadar kızgın olsam da bu temas beni anında sakinleştiriyor.

"Sakin ol, Bug," diye kıkırdıyor. "Açıkça görülüyor ki ona *Her şeyi*. Sadece Pete hakkında bildiklerimi ve nasıl öldüğünü anlattım."

Birden odadaki tüm hava çekilmiş gibi oluyor ve başım dönüyor ama Jake'in güçlü kolları beni sarıp sabit tutuyor.

"Ona ne söyledin?" Sesim Jake'in göğsünde boğuklaşırken soruyorum.

İç çektiğini duyuyorum ve gözlerimin içine bakabilmesi için beni nazikçe uzaklaştırıyor. Hâlâ acı çekmiş ama aynı zamanda teslim olmuş görünüyor; sanki sonunda gerçeğe yüzleşmeye hazırmış gibi.

"Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım Livi," diyor sessizce. "Ama bunu yapmadan önce, bunun kolay olmayacağını bilmeni istiyorum. Bana bir daha asla aynı gözle bakamayabilirsin ama bu riski almak zorundayım." Jake yüzümü büyük, sert elleriyle kavıyor ve kalbimin göğsümde çarpmaya başladığını hissediyorum. "Seni hayatım boyunca hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum, ama bu üzerimizdeyken ilerleyemeyiz."

Tek yapabildiğim başımı sallayarak onaylamak çünkü şimdi muhtemelen yine gözyaşlarına boğulacağım.

Jake nazikçe elimi tutuyor ve beni oturduğumuz kanepeye götürüyor, kalçalarımız birbirine değiyor. Uzanıp gevşek bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve ben de buna izin veriyorum çünkü kalbim bana söyleyeceklerini beklerken çarpıyor olsa da temas hâlâ rahatlatıcı geliyor.

"Pete'in öldüğü gece, her zamanki gibi keskin nişancı yuvamdaydım, bir grup rehineyi kurtarmak için içeri giren ekibi koruyordum," diye başlıyor Jake, hikâyesine başlarken koyu kahverengi gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Ekip binayı temizlemiş ve rehinele birlikte ayrılıyordu, Pete de her zamanki pozisyonunda arkadan geliyordu. Ekibi korurken, bir isyancının gizli bir yeraltı sığınağından çıkıp silahını kaldırdığını fark etmedim. Ateş etmeyi başardım ve onu indirdiğimi düşündüm."

Jake'in gözleri o kadar acı dolu ki, devam etmesi için onu cesaretlendirmek amacıyla elini sıkıyorum. Kalbim hâlâ göğsümde çarpıyor çünkü bana açıklamak üzere olduğu şey hakkında mide bulandırıcı bir kesinlik hissediyorum.

Jake derin bir nefes aldıktan sonra devam eder. "Şimdi biliyorum ki, isyancının sadece kafasını sıyırdım ve onu öldürmedim, bu yüzden ona bakmıyordum, onun yerine ekibi koruyordum."

"Sen de bunu yapmak için eğitildin, değil mi?" Sessizce söylüyorum.

"Doğru. Ama bu olayda doğru hamle değildi çünkü isyancı ayağa kalktı ve ben tepki veremedim bir el ateş etti ve ne yazık ki Pete'in boğazına, vücut zırhının hemen üstüne isabet etti."

Kardeşimin bu şekilde öldüğünü düşündüğümde gözlerim doluyor ve ayrıca Jake'in yapması için eğitildiği her şeyi yaptığını ama o gün her şeyin yolunda gitmediğini düşünüyorum. Jake'in gözlerinde dönen suçluluk duygusunu görebiliyorum ve bunu altı uzun yıldır taşıdığını biliyorum. Crescent Bay'e neden hiç dönmediği, benimle ve ailemle neden iletişim kurmadığı şimdi çok daha iyi anlaşılıyor. Pete'in ölümünden kendini sorumlu hissediyor ve bu onu yavaş yavaş yiyip bitiriyor.

Parmaklarımı burnumun altında kaydırıyorum ve Jake'e ciddi bir bakış atıyorum. "Bu kötü şanstı, Jake. Sen yanlış bir şey yapmadın, yapman için eğitildiğin her şeyi yaptın."

Jake gözyaşları yüzünden akarken başını sallıyor. "Hayır, yapmalıydım _."

"Ne yapmalıydım? Öldürdüğünüzü kontrol etmek için pozisyonunuzdan vazgeçmeliydiniz.

Adam mı? Bunu hiç yapar mıydın?" Sert bir şekilde sordum. "Hayır, ama..."

"Ama hiçbir şey. Pete riskleri biliyordu ve kendini bu durumlara soktu. O görevde arkadan gelen kolayca ekibin başka bir üyesi olabilirdi. Kendini suçlayamazsın." Koltukta Jake'e yaklaşıyorum ve başparmağımla Jake'in gözyaşlarını siliyorum, çektiği acıdan dolayı kalbim tekrar tekrar kırılıyor.

"Bu konuda ne hissettiğinizi hiç biriyle konuştunuz mu?" Sessizce sordum.

Jake gözlerini yere indirip başını sallıyor ve ben ondan yayılan utancı hissedebiliyorum. Bunca yıldır bu suçluluğu taşımasından nefret ediyorum. Ne kadar kaybolmuş olduğunu görüyorum.

Jake'in çenesini bana bakacak şekilde eğiyorum. "Gerçekten biriyle konuşman gerektiğini düşünüyorum. Pete öldüğünde ben konuştum ve ilk başta çok zor olsa da çok yardımcı oldu." Öne doğru eğilip dudaklarımı Jake'in alına bastırmaktan kendimi alamıyorum. Pete'i kaybetmeyi kabullenene kadar birlikte olamayacağımızın farkına varıyorum ve ona sınıksız sarılmamak için elimden geleni yapıyorum. Bu şekilde birlikte olamayız, ne kadar istesem de onu bundan kurtaramam.

Jake yüksek sesle burnunu çekiyor ve uzanıp bileklerimi tutarak nazikçe yüzünden uzaklaştırıyor. "Ne yapmam gerektiğini biliyorum, sadece bununla yüzleşemeyecek kadar korkak davrandım."

"Mesele korkak olmak değil," diye cevap veriyorum. "Bir travma yaşadın ve pek çok insan gibi bunu gömünce geçeceğini düşündün."

"Ama geçmedi," diye iç geçiriyor. "Beni her zaman bir oğul ve bir kardeş gibi seven insanlardan uzak tuttu."

Yanaklarımın ısındığını hissederek hafifçe gülmekten kendimi alamıyorum. "Sanırım çizgiyi aştığımızı söylemek yanlış olmaz."

Jake de gülümsüyor ve öne eğilerek dudaklarıma tatlı bir öpücük konduruyor. "Seni seviyorum Bug," diye fısıldıyor, sözleri kalbime doğrudan bir atış gibi geliyor ve derin bir nefes alıyorum. Bu sözleri duymak için yıllarca bekledim, o zaman neden bir veda gibi geliyor?

"Ben de seni seviyorum," diye hıçkırıyorum, mutluluk gözyaşlarımla yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissediyorum. "Seni yıllar boyunca pek çok şekilde sevdim, ama bu kesinlikle en iyi yol."

Jake kıkırdıyor ve beni tekrar öpüyor. "Gerçekten öyle. Ama ne söyleyeceğimi biliyorsun, bunu gözlerinde görebiliyorum."

Dudağımı ısıyorum ve kendimi kontrol altında tutmaya çalışıyorum çünkü Jake ve benim birbirimizi tamamen sevebilmemiz için şimdilik birbirimizi bırakmamız gerektiğini biliyorum.

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Kendini iyileştirmek için zaman istemene saygı duyuyorum." "Livi, senin hak ettiğin adam olmak istiyorum ve ben bu haldeyken bunu .

Hala bunu yanımda taşıyorum. Coronado'ya geri döneceğim ve Teğmenimle biraz zaman ayırıp terapi almak konusunda konuşacağım. Bu bana teklif edilen bir şeydi ama ben her zaman bundan kaçındım. Artık bununla başa çıkma zamanının geldiğini biliyorum."

Kollarımı Jake'in boynuna doluyorum ve o da bana öyle sıkı sarılıyor ki sanki ciğerlerimdeki nefesi sıkıyormuş gibi hissediyorum. Bu çok acı tatlı bir an, Jake bu büyük ifşayı yaşadı ve sonunda iyileşmek için ilk adımları atıyor, ama bu birlikte olamayacağımız anlamına geliyor.

Yavaşça, sanki içgüdüsel olarak hareket ediyoruz ve dudaklarımız birbirine yapışıyor, ilk başta nazikçe hareket ediyor ama hızla daha acil ve çaresiz hale geliyor. Jake'in dili ağzımın içine kayıyor ve eli sırtımdan aşağı sarkan kalın saç ipini kavrarken ben de onun ısrarlı darbelerine karşılık veriyorum. Bacaklarımla arasındaki uyarılmanın sıcaklığını hissedebiliyorum ve eğer geri çekilmezsem onu asla bırakmayacağımı biliyorum.

Bu yüzden isteksizce öpüşmeyi sonlandırıp vücudunun sıcaklığından uzaklaşıyorum, meme uçlarım tişörtümün ince malzemesine karşı acı verici bir şekilde sertleşiyor. Jake'in gözlerinin onları nasıl gördüğünü kaçırmıyorum ve kollarımı bilinçsizce göğsümde kavuşturuyorum.

Jake derin bir iç çekerek ayağa kalkıyor ve kendini düzeltiyor, belli ki öpüşmemizden benim kadar etkilenmiş. Ben de ayağa kalkıyorum ve beni başka bir sarılmanın içine çekiyor, saatlerce sürecektir gibi görünen ama çok erken biten bir sarılma.

"Gidip eşyalarımı toplayacağım ve sabah Coronado'ya geri döneceğim," diyor Jake, nefesi kulağıma fısıldıyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. "Ne önereceklerini bilmiyorum ama bir süre ziyaret edemeyebilirim."

Bu düşünce beni korkutuyor, ama en iyisinin bu olacağını biliyorum, bu yüzden birkaç dakika daha ona sarılıyorum, bunun Tanrı bilir ne kadar uzun bir süre için son kez olacağını bilerek.

Sonunda Jake beni tutmayı bıraktı ve bir adım geri çekildi. "Her şey için teşekkür ederim, Bug. Pete büyüdüğün kadınla çok gurur duyardı. Güçlü, güzel, zeki, tam bir paket ve şu anda seni hak etmiyorum. Ama düşündüğün gibi bir adam olacağım ve senin yanında partnerin olarak duracağım günü iple çekiyorum."

Ben daha bir şey söyleyemeden Jake dönüp dairemi terk ediyor ve beni öyle bir halde bırakıyor ki kanepeye yığılıp daha önce hiç ağlamadığım kadar ağlıyorum. Jake'in bana geri dönüp dönmeyeceğini, yaşadığı travmayı atlatıp kendini tamamen bana verebileceğini hissedip hissetmeyeceğini bilmiyorum. Sanırım bunu sadece zaman ve mekân gösterecek ama yine de bu acımı azaltmıyor.

Bölüm 13

Jake

6 ay sonra

"Bunun son seansımız olduğuna inanamıyorum," diyorum terapistimin karşısındaki sandalyede kayarak. Başını sallıyor ve defterini kapatıyor, uzun bacak bacak üstüne atıyor ve parmaklarını terapistlerin yaptığı şekilde dikleştiriyor.

"Son birkaç ayda harika bir iş çıkardın Jake," diyor terapistim, ben de aynısını yaparken ayağa kalkarak. "Pete'e olanlarla ilgili her zaman suçluluk duyacaksın ama artık bunlarla başa çıkabilecek becerilere ve başa çıkma stratejilerine sahipsin. Kabus görüyor musun?"

"Yedi hafta ve devam ediyor," diye cevap veriyorum, parmaklarımı çaprazlayarak. Kabusların beni ne kadar etkilediğini fark etmemiştim; uykusuzluk sadece duygularımla değil, günlük hayatla da başa çıkma becerimi büyük ölçüde etkiliyordu.

Keskin Nişancı Okulu'na eğitmen olarak yeniden atanmayı istememin nedenlerinden biri de buydu. Teğmenime ve ev arkadaşım Drake'e bunun gerçekleşmesi için ellerinden gelen her şeyi yaptıkları için her zaman minnettar olacağım. Teğmen beni ekipten ayırdığı için çok üzgündü ama nedenlerimi çok iyi anlıyordu - bu sadece benim ruh sağlığım için değildi; Livi'nin hak ettiği adam olabilmem için böyle olması gerekiyordu. Yakın zamanda iyi bir kadının aşkını bulmuş olan Drake, kendimi geliştirme yolculuğuma tamamen katılıyordu.

"Seninle çalışmak bir zevkti Jake." Terapistim elini uzatıyor ve tokalaşıyoruz. İçimden adama kocaman sarılmak geliyor ama bunun hasta/terapist ilişkimizin sınırlarını bulanıklaştıracağını ve işleri tuhaflaştıracağını düşünüyorum.

"Teşekkürler doktor," diye cevap verdim. "Kız arkadaşım ile nasıl gittiğini sana haber veririm."

Kıkırdar ve masasına döner. "Git getir onu, hayatının geri kalanına başlama vakti geldi. San Francisco'daki meslektaşım ile görüşmeyi de unutma, hâlâ yapman gereken işler var."

Harley'imle Drake ve Des'le paylaştığım eve dönerken bu sözler kulaklarımda çınlıyor ve kuzeye doğru yola çıkmak için can atıyorum. İki ay önce ayrılma talebinde bulundum ve tüm hizmet yükümlülüklerimi yerine getirdiğim için bu oldukça basit bir süreçti. Ekipteki kardeşlerimden ayrılmak o kadar kolay değildi, ancak terapi seanslarım sayesinde kalbimin artık bu işte olmadığını fark ettim.

Ama bu gerçeğin farkına vardığımda, hayatımın geri kalanında ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu. Crescent Bay'e işsiz olarak geri dönemezdim, özellikle de Livi'nin gurur duyacağı türden bir ortak olmak istiyorsam. Donanmada edindiğim becerileri düşünmeye başladım ve bariz keskin nişancılık becerilerimin yanı sıra siber güvenlik de ustalaştım.

Eve döndüğümde her yer sessizdi. Birkaç kişisel eşyamı ve giysilerimi Crescent Bay'e çoktan gönderdim, bu yüzden sadece çantamı toplayıp yola çıkmam .

Oturma odasından mutfığa doğru yürürken, buranın görüldüğü kadar sessiz olmadığına dair garip bir hisse kapılıyorum. Mutfığa geldiğimde, güverteye açılan veranda kapılarının önündeki perdelerin çekilmiş olduğunu görünce, karanlık bir şeyler döndüğünü anlıyorum.

"SÜRPRİZ!!!!!!" Perdeleri araladığımda ekibim bağılıyor ve hepsi ellerinde biralarıyla güvertede ortaya çıkıyor. Barbekünün dumanı tütüyor ve çitin üzerinde "Bon Voyage, Quitter!" yazan bir pankart asılı. Bunu okuduğumda patlayan kahkahalarım engel olamıyorum ve kardeşlerime iyi huylu bir şekilde takla atıyorum. Etrafta dolaşıp ekibimle tokalaşıp kucaklaşırken, çok daha fazla kadın olduğunu fark ediyorum. Görünüşe göre hepimiz için havada gerçekten aşk var.

"Seni şık bir şekilde uğurlayalım dedik," diyor Drake, bana bir soda uzatıp bira şişesini tokuşturarak. "Buralarda seni özleyeceğiz."

"Hayır, Wendy ve yaklaşan yeni bebeğinle meşgul olduğun için beni ikinci kez düşünmeyeceksin," diye gülerek teğmenimin omzuna vuruyorum.

Kadınından bahsedilince Drake'in gözlerinde şapşal bir ifade belirir. Dönüyor ve bakışlarını ağır hamile partnerine dikeyyor. Livi'yle tüm bunları yaşamak için sabırsızlandığımdan içimde bir özlem duygusu hissediyorum. Son altı aydır ondan uzak kalmak tam bir işkenceydi ama en iyisinin bu olduğunu biliyordum. Ben terapi seanslarım üzerinde çalışırken görüşmeyi sınırlandırmak için bir anlaşma yaptık ve bunu birkaç telefon görüşmesiyle sınırlı tutmayı başardık.

ay. Onu görüntülü aramak bile çok acı vericiydi, güzel yüzünü görme ve dudaklarını öpememe düşüncesi beni çıldırtıyordu.

Ama ikimiz için de doğru olan buydu.

Birlikte çok şey yaşadığım ve asla unutamayacağım iyi adamlar olan SEAL kardeşlerimle birkaç saat geçirmek çok güzel. Ama biliyorum ki artık çoğu iyi kadınlarla yuva kurdu, emin ellerde olacaklar.

Bu bölümü arkamda bırakıp yeni bir bölüme başlamanın zamanı geldi. Bir an önce başlamak için sabırsızlandığım bir bölüm.

Bölüm 14

Olivia

"Bu yıl Crescent Bay İlköğretim Okulu için gösterdiğiniz yoğun çaba ve özveri için hepinize teşekkür etmek istiyorum" diyen Jess, şampanya kadehini kaldırarak evinin arkasındaki verandada toplanan öğretmen üyelerine kadeh kaldırdı. "Şimdi Tate'in barbeküsüne buyurun. Umarım hepiniz partinin tadını çıkarırsınız. Bunu hak ettiniz." Küçük bir tezahürat ve alkış tufanı kopuyor ve insanlar yiyeceklerle dolu uzun masalara doğru yönelmeye başlıyor.

Hepimiz yazın başlangıcını kutlamak üzere bir parti için buradayız ve herkes önümüzdeki üç ayı nasıl geçireceğine dair planlar .

Öğleden sonra güneşinin altında duruyorum ve o neşeden hiçbir şey hissetmiyorum. Hiçbir planım yok; sanki hayatım askıya alınmış gibi hissediyorum.

Jake altı ay önce gittiğinden beri kendimi düz hissediyorum. Hayatını değiştirmek için çok çalıştığını biliyorum ve onunla gurur duyuyorum ama onu o kadar çok özlüyorum ki bazen nefes bile alamıyorum. Birkaç haftada bir telefonda konuşuyorduk ama son bir aydır ondan neredeyse hiç haber alamadım. Birkaç kez mesajlaştık ama yüzünü görmeyeli, sesini duymayalı yıllar olmuş gibi geliyor. Her konuştuğumuzda bana her şeyin yolunda olduğuna ve geri döneceğine dair güvence veriyordu. Ancak zaman geçtikçe, ilişkimiz hakkında bir tür aydınlanmaya vardığı ve artık benimle birlikte olmak istemediği hissine kapılmaya başladım.

"Yaz için planların neler Olivia?" Dördüncü sınıf öğretmeni Bayan Burns bana soruyor. Öğretmenler odasındaki konuşmalardan kocasıyla birlikte bir Avrupa turuna çıkacağını biliyorum. Sorusuna cevap veremeden tekrar seyahat programına başlıyor ve ben de onu geçiştirmeye çalışıyorum. Kaba olduğunu biliyorum ama benim geleceğim bu kadar belirsizken onun harika ve heyecan verici planlarını dinleyemem. Jake'i sonsuza kadar bekleyemem, özellikle de tereddütleri varsa ve son bir aydır sessiz kalması bana en kötüsünü düşündürüyor.

"Yemek yemiyor musun, Olivia?" Jess yanıma gelerek soruyor. Cami kalçasının üzerinde dengede duruyor ve bir havuç çubuğunu kemiriyor.

"Aç değilim," diye iç geçiriyorum, midemin çalkalanması düşüncesi yemek

. "Bunu kabul etmiyorum," diye cevap veriyor ve bebeği bana uzatıyor.

"Ben sana bir tabak hazırlayacağım. En azından pirzolarlarını denemezseniz Tate bunu erkekliğine karşı kişisel bir hakaret olarak algılayacaktır."

Ben onu durduramadan Jess, Cami'yi kollarımın arasına aldı ve yemeğe doğru yürümeye başladı. Cami hemen vıcık vıcık havuç çubuğunu bırakıyor ve güneş gözlüklerimi kapıp yüzümden çekip çıkarıyor.

"Ne var orada küçük hanım?" Omzumun üzerinden gelen derin bariton ses beni öyle hızlı döndürüyor ki Cami irkiliyor ve ağlamaya başlıyor.

Jake bebekten gelen sese hızla göz kırpmaya başlıyor ama uzanıp onu kollarının arasına alıp nazıkçe salladığında beni sersemletiyor. Cami hemen sakinleşiyor ve Jake'e sanki aya asılmış gibi bakıyor; bu çok sevimli ve bu manzara karşısında yumurtalıklarımın ağrımasından nefret ediyorum.

"Burada ne halt ediyorsun?" Gözlerime inanamayarak nefes nefese kaldım. Jake beyaz tişörtü, koyu renk kot pantolonu ve motorcu çizmeleriyle yıkıcı derecede yakışıklı bir şekilde karşımda duruyordu. Bronzlaşmış ve o kadar sağlıklı görünüyor ki kaşlarının arasındaki kırıksıklık tamamen kaybolmuş.

Yüzünde geniş bir gülümseme belirliyor. "Yeni patronum beni evindeki bir partiye davet etti, ben de gitmemenin kabalık olacağını düşündüm." Cami'yi çenesinin altından gıdıklıyor ve Cami neşeyle kıpırdanıp ciyaklıyor.

Jake'in bebekle olan etkileşiminden o kadar büyülenmiş durumdayım ki az önce ne dediğini anlamakta güçlük çekiyorum. Jake ne zaman çocukların yanında bu kadar rahat olmaya başladı ve yeni patronuyla ne demek istiyor?

"Bekle... yeni patron mu?" Kafamı sallayarak karışıklığı gidermeye çalışıyorum. "Burada neler olduğunu anlamıyorum."

O anda Jess ve Tate bize katılıyor ve Jess, Jake'e bebeği bırakıp çiğnemesi için havuç çubuğu daha uzatıyor. Tate Jake'in elini sıkmak için uzandı. "Partiye zamanında gelebilmene çok sevindim, dostum."

"Bunu kaçırmazdım," diye yanıtlıyor Jake, Tate'in elini sıkıca sıkıyor ve bana sinsi bir gülümseme gönderiyor. "Seninle ve Tanner'la çalışmaya başlamak için sabırsızlanıyorum. Bu heyecan verici bir fırsat ve bana şans verdiğiniz için gerçekten minnettarım."

Tate yüksek sesle gülüyor. "Siber güvenlik işinin Donanma'da yaptığın iş kadar heyecan verici olduğunu sanmıyorum. Teğmeninden gelen tavsiye mektubu çok etkileyiciydi."

Jake gülümsüyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Bir yapmaya hazırım."
Sanki hepsi benim bilmediğim bir şakanın içindeymiş gibi onlara bakmaya devam ediyorum.

Neyse ki Jess kafa karışıklığımı anlamış görünüyor. Tate'e, "Tatlım, neden biz etrafı dolaşp bu ikisini yalnız bırakmıyoruz?" diyor.

"Elbette, bebeğim." Tate uzanıp Jake'in elini tekrar sıkıyor. "HTC'ye hoş geldin. Pazartesi günü erkenden görüşürüz."

"Tekrar teşekkürler, Tate. Dört gözle bekliyorum."

Tate ve Jess uzaklaşınca, Jake'in kolundan tutup onu bahçenin daha sessiz bir yerine çekiyorum.

"Ne oluyor be?" Öfkeyle tısladım. "Geçen aydan beri ortalıkta yoktun ve birdenbire iş partime gelip bütün bu bombaları patlattın. Şehre geri döndüm - BOOM! Donanmadan ayrıldım - BOM! Tate Harrison için çalışıyorum - BOM! BOOM! BOOM!"

Jake sırtıyor ve bu beni çok kızdırıyor, ona yaklaşıyorum bile. Geri dönmeyeceğini düşünerek yaşıyordum ve o bana gülme cüretini gösterdi. Hışımınla uzaklaşmak için ondan uzaklaşıyorum. Ama ben bunu yapamadan Jake bileğimden tutup beni döndürüyor ve önümde dizlerinin üzerine çöküyor.

"Ne halt ediyorsun sen?" İnsanların etrafımızda toplanmaya başladığının tamamen farkında olarak çığlık atıyorum. Etrafımdaki iş arkadaşlarıma bakarken yanaklarımın ısınmaya başladığını hissediyorum... ve aileme?

Ne oluyor lan?

Annem bana el sallıyor ve sonra hâlâ önümde diz çökmüş olan Jake'e dönüp bakmamı işaret ediyor.

Jake konuşmaya başladığında, sonunda ne olmak üzere olduğunu anlıyorum ve tüm sahneyi bedenimin dışından izliyormuşum gibi hissediyorum.

"Olivia Masters, kendimi bildim bileli hayatımın bir parçasısın ve ejderhaları öldürmeyi seven o komik küçük böcekten güçlü, zeki ve güzel bir kadına dönüştüğünü gördüm." Jake bana sanki dünyadaki tek iki insanmışız gibi bakıyor, kasabanın yarısının önünde içini döktüğünü hiç umursamıyor.

"Jake, ne yapıyorsun?" Gözlerimin yaşardığını hissederek fısıldıyorum.

Bana tekrar gülümsüyor ve elini cebine atarak küçük siyah kadife bir kutu çıkarıyor. "Umarım bu niyetimi açıkça ortaya koyar." Jake kutuyu açtı ve içinden muhteşem, sade bir tektaş elmas çıktı.

yüzük, akşam güneşinde parlıyor. Güzelliği karşısında nefesim kesiliyor. "Livi, son altı aydır senden olmak, ondan önceki altı yıldan bile daha zordu. Daha zordu çünkü seni sevmenin ve sen uyurken sana sarılmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum, güneşte geçirdiğin bir günün ardından saçlarının nasıl koktuğunu ve elmalı cipsi ne kadar sevdiğini biliyorum. Ama hayatımı düzene sokmak ve senin yanında durmaya layık olmak için uzaklara gitmem gerekiyordu. Umarım bunu yapmışımdır ve çok geç kalmamışımdır.

"Sana sormak istediğim bir soru var," diyor Jake, yüzük kutusunu bana uzatırken, yumuşak kahverengi gözleri umut ve sevgiyle öylesine dolu ki, hıçkırarak ağlıyorum ve gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissediyorum. "Benimle evlenip beni dünyanın en mutlu erkeği yapar mısın?"

Dizlerimin üzerine çöküp kollarımı boynuna dolamadan önce Jake kelimeleri zar zor söyleyebildi. "Evet! Evet, Jake, seninle evleneceğim!"

Jake uzaklaşıp yüzüğü parmağıma takarken, dudaklarını pırlantanın üzerine bastırıp beni nefesimi kesen ve kalbimi neredeyse sevinçten patlatan bir öpücüğe çekerken etrafımızdaki tezahürat ve alkışlar patlıyor.

Jake ile kuracağımız geleceğin heyecanı kalbimi taşıyor. Onunla burada, Crescent Bay'de ya da nereye gitmeye karar verirsek verelim bir hayat kurmak için sabırsızlanıyorum. Olasılıklar sonsuz ve hayatımızın bizi nereye götüreceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Sonsöz

5 yıl sonra

Olivia

Yemekten sonra bulaşık makinesini doldururken en küçük çocuğumuz "Anne, Petey kurabiyelerini alıp duruyor!" diye mızızlanıyor. Başımı kaldırıp baktığımda kızımız Skylar'ın masmavi gözlerini ve kumral saçlarını görüyorum. Kollarını kavuşturmuş, yaşadığı adaletsizlik karşısında suratını asmış duruyor.

İç çekiyorum ve bulaşık makinesini kapatıyorum, oturma odasına geçerken saçlarını okşuyorum, gerçekten de kardeşini çikolata lekeleri ve iki boş mini kurabiye paketiyle kaplı halının üzerinde otururken buluyorum.

"Peter Jacob Hartman, Skylar'ın kurabiyelerini sen mi aldın?" Ona en iyi öğretmen sesimle soruyorum. "Cevap vermeden önce, doğruyu söyleme kuralımızı hatırladığından emin ol."

Sabırla çözülmesini bekliyorum ve bu uzun sürmüyor.

"Özür dilerim anne, kurabiyeleri çok seviyorum!" diye ağlıyor, kahverengi gözleri kocaman yaşlarla doluyor ve tombul yanaklarından aşağı yuvarlanıyor. Pete, Skylar'dan sadece on beş dakika büyük ama bazen onun daha büyük ikiz olduğunu düşünüyorum. Dört yaşlarında enerji yığınları ve şeytan kadar yaramazlar ama onları o kadar çok seviyorum ki onlara her baktığımda göğsüm ısınıyor.

"Peki, bu sorunu nasıl çözeceğiz Petey?" Halının üzerinde yanına oturup onu kucağıma çekerek soruyorum. Kız kardeşinin kurabiyelerini almak doğru olmasa da, yaptığı şey için kesinlikle kalbi kırılıyor.

"Haftanın geri kalanında kurabiyelerini Skylar'a vermeme ne dersin?" Petey sümüklü burnunu gömleğime sürterek hıçkırıyor.

"Ne düşünüyorsun Skylar? Bu senin için kabul edilebilir mi?" Kurabiyelerine sinirlenmesine rağmen kardeşinin gözyaşlarına üzölmüş görünen kızıma bakarak soruyorum.

"Sorun değil Petey," diye burnunu çekiyor. "Kurabiyelerini alabilirsin ama benimkileri bir daha alma, tamam mı?" Skylar gelip kardeşinin elini okşuyor.

Yeni doğdukları ve aynı beşiği paylaştıkları zamandan beri yaptığı gibi, onu yatıştırmak için geri döndü.

Tanrım, çocuklarımla o kadar gurur duyuyorum ki ağlayabilirim.

"Sen çok iyi bir kızsın Sky." Saçlarını öpüyorum ve ayağa kalkıyorum. "Sanırım küvete girmeliyiz, böylece babam seyahatinden güzel ve temiz oluruz. Ne dersin?"

İkisi de inliyor ama beni banyoya kadar takip ediyorlar, ben de suyu akıtıyorum ve banyo sonrası için pijamalarını hazırlıyorum.

Jake ve ben evlendiğimizde, o kulübesini sattı ve benim daireme taşındı. Ama hamile kaldığımda, sahilde kendi evimizi almaya karar verdik. Mükemmel bir yer; çocuklar her gün sahilde oynayabiliyor, ben koşup yüzebiliyorum ve Jake de çok sevdiği sörfte sınırsız erişime sahip. Bazen iş için seyahat ediyor ve geri döndüğünde ilk yaptığı şey, hepimizi öpüp kokladıktan sonra sörfte çıkmak oluyor. Döndüğünde her zaman çok sakin ve özgür görünüyor, onu daha da çok seviyorum.

Çocuklar küvetteki işlerini bitirip pijamalarını giydiklerinde, masal saati için hazırlanıyoruz. Ancak telefonumu kontrol ettiğimde Jake'in Chicago'daki karın uçuşunu geciktirdiğini ve ikizleri yatırıp onu beklememem gerektiğini söyleyen bir mesajını görüyorum.

Metni tekrar okuduğumda kalbim biraz sıkışıyor ama anlıyorum. Havayı kontrol edemez. Hayal kırıklığını benden çok daha iyi karşılayan ikizlere bu haberi veriyorum ve onlar uyuyana kadar yüzüncü kez Where The Wild Things Are'ı okuduğum yatağa gidiyoruz.

Jake'in geciken dönüşünün hayal kırıklığı kalbimde ağırlaşırken, alt katı temizledim ve evin alarımını kurdum, dönüşü için verandanın ışığını açık bıraktım. Yatağa gidip son gerilim romanımı okumaya karar veriyorum ama birkaç sayfa sonra yorgun bir uykuya dalıyorum.

Saatın kaç olduğunu bilmiyorum ama geç oldu. Ya da erken de olabilir. Tek bildiğim havanın karanlık olduğu ve arkamdan yatağa giren kocamın ağırlığıyla yatağın alçaldığını hissettiğim. Elinin kalçamın üzerinden geçip karnıma yayıldığını ve beni vücuduna doğru çektiğini hissettiğimde iç çekiyorum. Ereksiyonunun baskısı her yanıma uyandırıyor, özellikle de muhtaç yanıma

Chicago'dayken onu çok özlemiş olan bacaklarımın arasında.

"Hey Bug, uyanık mısın?" diye ensemden hırlıyor, parmaklarının ucunu külotumun lastiğinin altından geçiriyor, dudakları kulağımın arkasındaki deriyi sıyrıyor.

Parmakları sıkı buklelerimi ararken ve beni şimdiden onun için ıslak bulurken nefes alıyorum.

"Beni özledin mi?" diye soruyor, klitorisimi parmaklarının arasına sıkıştırıyor ve kıcıımı sert aletine doğru bastırmamı sağlıyor. İnliyor ve kıkırdıyor. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

"Ah Jake, seni çok özledim," diye inliyorum, kalçalarımı onun becerikli parmaklarına göre hareket ettiriyorum, beni istediği kadar hızlı ya da yavaş boşaltabileceğini biliyorum. Görünüşe göre bu gece yavaş ilerliyor - çok ileri gitmeme izin vermiyor, arzudan neredeyse çıldırana kadar beni sınırdı tutuyor.

"Henüz gelme Bug," diye inliyor Jake, parmaklarını çekip külotumu kalçalarımın altına kaydırarak. "Boşaldığında içinde olmak istiyorum."

Jake üstüme yerleşip sert meme uçlarımdan birini ağzına alabilmek için atletimi yukarı iterken sırtüstü dönüyorum. Isırdığında yüksek sesle nefes alıyorum ve onun hareketsiz kaldığını ve meme ucumu bir patlamayla serbest bıraktığını hissediyorum.

"Bug? Seni incittim mi?" diye fısıldıyor ve hassas bedenimi nazikçe öpüyor.

Meme.

Parmaklarımı uzamasına izin verdiği yumuşak saçlarında gezdiriyorum. ve derin bir nefes al. Ona haberlerimi güzel bir akşam yemeğinde anlatmak istiyordum ama Chicago'daki kar buna engel oldu.

"İkizlere hamile kaldığımda göğüslerimin ilk birkaç ay dayanılmaz olduğunu biliyor musun?" Jake'in ne demek istediğini anlamasını umarak sessizce söylüyorum.

"Evet, tabii. Yine sorun mu çıkarıyorlar?" diye soruyor yüzümü okşayarak. Kocamın pek çok konuda yetenekli olduğunun farkındayım ama ince ipuçlarını yakalamak bunlardan biri değil.

"Öyleler ama sekiz ay sonra falan iyi olacaklar," diye kıkırdıyorum ve Jake'in üzerimde gerildiğini hissediyorum. Hemen uzanıp lambayı yakıyor ve gözlerimi ani parıltıdan korumama neden oluyor.

"Düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun?" diye soruyor, gözleri kocaman ve umutlu.

Eskiden çocuklardan korkan ama şu ana kadar karşılaştığım en doğal baba olan muhteşem kocama gülümsüyorum.

"Evet Jake, dün üç test yaptırdım. Bir bebeğimiz olacak!" Jake ayağa fırlayıp yatağın üzerinde zıplarken ve sessiz bir kutlamayla yumruklarını havaya kaldırırken ben kıkırdıyorum, mutluluk gözyaşları gözlerimi yakıyor. Çok gürültü yaparsa, gürültüyü etmeye gelen iki küçük ziyaretçimiz olacağının tamamen farkında.

"Buraya geri dönecek misin?" diye fısıldıyorum, ayaklarımın arasında zıplarken aşağı yukarı sallanan büyük ereksiyonunu görünce kontrolsüzce kıkırdıyorum. "Bir şeye başladın ve ben de onu bitirmeni istiyorum." Bacaklarımın açılmasına izin veriyorum ve elimi müstehcen bir şekilde vücudumda gezdirerek kalçalarımın arasını okşuyorum.

Amımı okşayışımı izlerken aniden neşeli bakışı ateşli ve hayvani bir hal alıyor.

"Kahretsin, Bug. Bebeğimizi tekrar büyütmen için sabırsızlanıyorum," diye homurdanıyor, dizlerinin üzerine çöküp yüzünü bacaklarımın arasına gömüyor, dili ve parmaklarıyla beni tekrar eşiğe getiriyor.

İkimizin de hayatındaki onca acı ve kayıptan sonra bu kadar mutlu olabileceğimizi hiç düşünmemiştim. Ama işte buradayız - sevgililer, ortaklar, yoldaşlar, en iyi çocukların ebeveynleri. Ve yakında mutlu küçük ailemiz bir ya da muhtemelen iki kişi daha artacak... ve ben sabırsızlanıyorum.

Son

Teşekkür

Nichole'a ve serideki tüm yazarlara teşekkür etmek istiyorum. Hepiniz harikasınız ve ne zaman birlikte çalışsak çok eğleniyoruz.

Lana, Demi, Rachel, Melena ve Kelly'ye devam eden çalışmalarımı okuyup kitabımı olabilecek en iyi hale getirmeme yardımcı oldukları için teşekkür ederim. Artık daha fazla insan virgöl kullanamadığımı bildiği için çok utanıyorum ;)

Ve son olarak Amy'ye bu kitabın editörlüğü için çok teşekkür ederim. Sizinle çalışmayı çok seviyorum ve sizinle daha fazla Crescent Bay kitabı paylaşmak için sabırsızlanıyorum.

SEAL Team Romeo

SEAL Team Romeo'nun adamlarıyla tanışın. Bu savaşılar iş başında ülkelerine hizmet ediyor, masumları koruyor ve genellikle kızlarına tekme basıyorlar. Zorluk ya da tehlike ne olursa olsun, her zaman birbirlerini kollarlar. Dünyayı kurtarmakla o kadar meşguldürler ki

Aşk. Şimdiye kadar.

İzindeyken, her biri kendi eşiyle tanışmak üzeredir. Bu SEAL'lar sıkı savaşırlar... ve daha sıkı severler. İster komşu kızı, ister kaçıp giden kız olsun, doğru kız bir Romeo'nun kalbini ele geçirdiğinde, ömür boyu onun olur.

En sevdiğiniz instalove yazarlarından bazılarının kısa ve ateşli romanslarından oluşan bu seride SEAL Team Romeo'ya aşık olmaya hazır olun.

Seri Bağlantısı: <http://mybook.to/SEALTeamRomeo>

Fern Fraser tarafından Baskı Altında - <https://geni.us/SealUnderPressure>

Khloe Summers tarafından İmzalandı, Mühürlendi, Teslim Edildi -

<https://amazon.com/dp/B09SP674YY> Mayra Statham tarafından Demirlenmiş Aşk -

<https://amazon.com/dp/B09SK1SVFT>

Crossing Enemy Lines by Cameron Hart - <https://amazon.com/dp/B09SFFLVFF/>

Tarin Lex'ten Broken SEAL - <https://amazon.com/dp/B09SRM99LG>
In Too Deep by Emma Lee Jayne - <https://amazon.com/dp/B09V1LH9TW> Easy
Surrender by Nichole Rose - <https://mybook.to/EasySurrender>
Bir SEAL ile Bir Gece by Eve London - <https://amazon.com/dp/B09SFZHY6V> Covert
Curves by Kat Baxter - <https://amazon.com/dp/B09THSG1P9>
Operation Claim Curves by Lana Love - <https://amazon.com/dp/B09SGY5CK3> Blown
Away by Loni Ree - <https://amazon.com/dp/B09SH6XLQC>
Kalbimi Savunmak yazan Barbra Campbell - <https://books2read.com/DefendingMyHeart>
Operasyon: Wife Her Up by Chloe Maine - <https://amazon.com/dp/B09SVRL9B9> Sealing the
Deal by Poppy Parkes - <https://tinyurl.com/sealing-the-deal>
Mazzy King'den Bir Öpücük Mühürlenmiş - <https://geni.us/SealedKiss>

Jess ve Tate'in aşk hikayesini okumak ister

misiniz? Notlandırma Eğrisi yazan Emily Bunney

Kıvrımlı Ruh Eşleri Romanı

☆ŞİMDİ 0,99 \$'a ÇIKTI☆ KU'da

mevcut

<http://mybook.to/GradingCurve>

Alınan, kıvrımlı bir okul müdürü yeni bir başlangıç için sakın bir sahil kasabasına taşındığında, aşkı beklenmedik bir şekilde bulacağından habersizdir.

Jess

Mutsuz bir evlilikle geçen yılların ardından Jess, yeni bir şehir ve yeni bir iş için her şeyi geride bırakır. Eksik olan tek şey yeni bir ilişkidir. En iyi arkadaşı, flört havuzuna ilk adımını atması gerektiğine karar verir ve ona kıvrımlı kadın arayan erkekler için bir flört uygulaması olan Curve Connection'da bir profil ayarlar. İlk başta şüphecidir ve aldığı bazı mesajlar ona yardımcı olmaz. Ama sonra NerdGuy ile eşleşir - onu anlayan tatlı, duyarlı, genç bir adam. Aradığı yeni ilişki bu olabilir mi?

Tate

İkiz kardeşiyle birlikte bir teknoloji şirketi kurmak her zaman Tate'in hayaliydi, ancak zor zamanlar geçirince küçük bir ilkokulun teknolojisini yenileme işini kabul ettiler. Oraya vardığında orta yaşlı, matronly bir müdürle karşılaşmayı beklemektedir. Ancak karşısına çıkan kadın kıvrımlı, seksi, arsız bir baş belasıdır. Birlikte çalışmaya başladıklarında, kadın her fırsatta onunla kavga eder, ama Tate onunla kafa bulmaya bayılır. Tate, Müdür Jess Vega ile bir ilişkiye başlamanın bir seçenek olmadığını biliyor, birlikte çalışırken değil. Bunun yerine, aklını Jess'in şeftali gibi yuvarlak kışından uzaklaştırmaya çalışmak için başka bir kıvrımlı kadınla eşleşip eşleşemeyeceğini görmek için Curve Connection'a döner.

Bu ikili aşkı internette bulabilecek mi yoksa beklenmedik bir şekilde kapılarına mı dayanacak?

Spor romantizmini seviyor musunuz? Küfürlü konuşan, alfa hokey oyuncularına ve şımarık, bağımsız kadın kahramanlara karşı bir zaafınız mı var?

Eğer öyleyse, Seattle Whalers hokey romantizm serime göz atmalısınız.

SERİYE BUGÜN BAŞLAYIN

HEPSİ YA DA HİÇBİRİ - The Readers' Favorite Gümüş Madalya Ödülü

2021 Seattle Whalers serisinin ilk hokey romanı.

Matt, Mila ve tüm Whalers çetesine aşık olun

KOPYANIZI ŞİMDİ ALIN

[Ya Hep Ya Hiç - Seattle Whalers Kitap 1](#)

MILA - Pislik nişanlım beni aldattıktan sonra, aramıza bir kıta koymam ve Seattle'daki NHL takımında bir iş bulmam gerektiğine karar verdim. Tek sorun, hokey hakkında hiçbir şey bilmemem. Ayrıca iş görüşmemden sonra otele yaşadığım ateşli, isimsiz tek gecelik ilişkiyi unutmaya çalışıyorum. Umduğum yeni başlangıcı yapabilir miyim yoksa tek gecelik ilişkim beni kıcımdan ısırmak için geri mi dönecek?

MATT- O seksi kızıl saçlıyı aklımdan çıkaramıyorum. Birlikte inanılmaz bir gece geçirdik ve sonra iz bırakmadan ortadan kayboldu. Seattle Whalers NHL takımına transfer olarak kötü seçimlerimi ve aldatmacalarımı Chicago'da bırakmaya çalışıyorum. Kafamı oyunda tutmalı ve dikkatimi dağıtmamalıyım.

En büyük dikkat dağıtıcımın ortaya çıkmak üzere olduğunu ve her ikimizin de yeni başlangıçlarını edeceğini bilmiyordum.

Mila ve Matt birbirlerine HER ŞEYİ ya da HİÇBİR ŞEYİ verecek mi?

DİĞER SEATTLE WHALERS BAŞLIKLARI

[TÜM YOL](#) - SEATTLE WHALERS KİTAP 2

[BÜTÜN GECE BOYUNCA](#) - SEATTLE WHALERS

ROMANI [İHTİYACI TEK](#) OLAN ŞEY - SEATTLE

WHALERS KİTAP 3

[HEPSİNE SAHİP](#) OLMAK- SEATTLE WHALERS KİTAP 4

Emily, 2019'da aşk romanları okumaya başladı ve 2020 karantinası sırasında kendi kitabını yazmak için ilham aldı ve ilk olarak Wattpad'de kendi kendine yayınladı. Instagram'ın yardımıyla sadık bir takipçi kitlesi kazandı ve sonunda 4Horsemen Publications ile bir yayın sözleşmesi imzaladı. Dallas Stars Buz Hokeyi takımının ve özellikle de lezzetli Tyler Seguin'in yeni ama hevesli bir takipçisi.

Seattle Whalers hokey romantizm serisinin Instagram'da sadık bir takipçisi var ve okuyucular istediği sürece benim çılgın çetem hakkında yazmaya devam etmek niyetinde.

Espresso martiniyi, dövmeli, küfürlü konuşan alfa kahramanları ve tembel bir Pazar kahvaltısını seviyor.

[Emily Bunney Bültenine](#) kaydolun ve Seattle Whalers hokey romantizm serimden ücretsiz bir e-kitap alın.

Emily ve diğer romantik okuyucularla bağlantı kurmak ister misiniz? [Bunneys Beauties Facebook Grubuna](#) Katılın _

TÜM KİTAPLARIMI [AMAZON](#)'DA BULUN

BENİ [INSTAGRAM'DA TAKİP](#) EDİN

BENİ [FACEBOOK'TA](#) BULUN

BENİ [GOODREADS](#)'TE TAKİP

EDİN BENİ [TWITTER](#)'DA TAKİP

EDİN

[BOOKBUB](#)'DA BENİ TAKİP EDİN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.